

Nr. 23

35 ct.
fr. 5.95

John TEMPLAR

Belevenissen van een gentleman-avonturier

Piet Fortman

IN DE GREEP VAN HET KWADE

In de Greep van het Kwade

HOOFDSTUK I

Waarin blijkt, dat een bad de muzikale gevoelens prikkelt, terwijl Charles er van verdacht wordt meer dan normale belangstelling voor het kamermeisje aan de dag te leggen.

Vanuit de badkamer weerklonk een uitbundig gezang, dat zich vermengde met het geraas van stromend water, hetwelk door de tientallen kleine gaatjes van de douchesproeier aan de hoge druk ontsnapte. Het was een vrolijke mannenstem, die een potpourri van oude en nieuwe schlagers galmde en de andere man, die in de slaapkamer voor de grote spiegelkast een hardnekkige strijd leverde met een weerspannig zwart dasje, kon niet nalaten de bekende deuntjes zacht mee te neuriën.

De deur tussen de badkamer en de uitermate weelderig ingerichte twee-persoons slaapkamer stond op een kier en de sonore, somtijds dissonerende klanken golfdend vrijelijk door de smalle opening het slaapvertrek binnen om via de openstaande balcondeuren het hotel te verlaten en zich op te lossen in een zee van licht en lucht.

De man voor de spiegelkast zegevierde tenslotte over het nietige dasje, liep naar de kaptafel waar hij enkele weerspannige haren boven de oren met een borstel gladstreek en schoot dan snel een op het bed liggend jasje aan, om vervolgens naar de spiegel terug te keren en het geheel aan een laatste kritische blik te onderwerpen.

Het smetteloze hagelwitte overhemd stak af tegen de zwarte smoking, waarvan de onberispelijke snit duidelijk de meesterlijke hand verried van Poole, het bekende Londense kleermakersbedrijf waarvan men

eerst klant kon worden, na door een invloedrijke getrouwe koper te zijn aanbevolen.

De drager van dit costuum was een lange, slanke man van ongeveer vijftig jaren, wiens goed geproportioneerde lichaamsbouw, grote lenigheid en kracht verried en wanneer men hem, naast zijn kamergenoot in de badkamer geplaatst zou hebben, had men kunnen zien, dat hij ruim een hoofd boven deze uitstak. Want de man onder de douche was van middelmatige grootte, sierlijk en soepel gebouwd, terwijl zijn uiterlijk alle kenmerken vertoonde van iemand, die de sport in ruime mate beoefende. Hij was ongeveer tien jaar jonger dan zijn vriend, doch zijn jeugdig, fijnbesneden gelaat bracht mede, dat men hem hoogstens 29 of 30 jaar zou hebben geschat.

Beide mannen, in wie de lezer reeds de onafscheidelijke vrienden John Templar en Charles Houston herkend zal hebben, vertoefden reeds sedert enkele dagen in Parijs en genoten in volle teugen van al hetgene deze schitterende stad de mens heeft te bieden.

En hoewel de beide vrienden Parijs even goed kenden als Londen, ontdekten zij toch iedere keer weer het frisse charme van deze miljoenenstad. Nimmer zou Parijs hen kunnen vervelen, nimmer zouden zij genoeg krijgen van het luchtige leven op de grote boulevards en nooit zouden zij, waar

ter wereld zij zich ook mochten bevinden, aan Parijs terug kunnen denken zonder een gevoel van weemoed in zich te voelen opkomen.

John Templar scheen zichtbaar tevreden over zijn spiegelbeeld, wendde zich af van de brede, mahoniehouten kast en liep naar het kleine, glanzende bureautje voor de openstaande balcondeuren, waarop een gestroomlijnd sneeuwwit telefoontoestel in de vrolijke zonnestrallen stond te schitteren. Hij nam de hoorn van de haak, plaatste deze tegen zijn oor en wachtte enkele seconden totdat de telefoniste van het hotel zijn oproep zou beantwoorden.

— Kamer 507, alstublieft, zei hij, toen de Française aan het andere eind van de draad antwoordde.

Een licht gekraak, een zachte zoemtoon en dan klonk een andere vrouwenstem, ditmaal in het Engels:

— Hallo?

— Ja, Ophelia, met John. Ben je al gereed met je toilet?

— Wel neen, klonk vrolijk Ophelia's stem aan het andere eind van de draad, wat denk je wel, zeg. Ik heb minstens nog wel een kwartier nodig.

— Oh, die vrouwen, zuchtte John, terwijl hij loerend in de richting van de badkamer keek, waar het stemgeluid van Charles inmiddels geluwd was. Nu goed dan, vervolgde John, ik ga vast naar beneden en wacht wel op jullie in de bar. Tot straks.

Hij hing op en liep naar de badkamer waar zijn vriend juist bezig was zijn evenwicht niet te verliezen, om intussen één been in een opengehouden broekspijp te steken.

— Gut, gut, smaalde Charles, ben je al klaar?

— Ja, antwoordde John Templar sarcastisch, ik ben niet naar Parijs gekomen om halve dagen onder een douche te staan. Enfin, je doet maar rustig aan, ik wacht wel beneden in de bar op jullie.

— Heb je Ophelia al gebeld?

— Ja, en ik ben voor de zoveelste maal tot de conclusie gekomen, dat jullie uitstekend bij elkaar passen. Jullie hebben tenminste beiden ontzettend lang nodig voor je toilet. Maar in iedere geval....

John trok snel de badkamer dicht en hoorde hoe een hard voorwerp met kracht tegen het houten paneel terecht kwam, waaruit hij afleidde, dat Charles zijn me-

ning niet deelde, of, liever nog, dat zijn vriend het niet nodig achtte deze mening regelmatig te moeten aanhoren.

In het voorbijgaan wierp de grote avonturier nog even een nonchalante blik in de spiegel, opende dan de deur van hun appartement en liep langzaam over de dikke tapijten van de gang in de richting van de lift.

De wit gehandschoende en in livrei gestoken liftbediende maakte een galante buiging, herhaalde beleefd John's bevel om hem naar beneden te brengen en dan suisde de lift in duizelingwekkend tempo omhoog om plotseling snel vaart te minderen en even later voor de glazen deuren van de parterre-verdieping stil te houden.

Door de weelderige hallen van het George V-Hotel, slenterde de avonturier met zijn linkerhand in de zak van zijn jasje in de richting van de bar, waar zich reeds een twintigtal gasten onledighielden met 't verschalken van allerlei geestrijke dranken.

Hij ging nonchalant op een vrije kruk zitten, plaatste zijn ellebogen op de nikkelstang en bestelde een whiskey met soda, waarna hij met zorg een cigaret opstak om vervolgens zijn omgeving in ogen-schouw te nemen.

In deze zomerse maanden van het jaar was het George V-Hotel, dat tot de duurste en uitgelezenste gelegenheden van de lichtstad behoorde, volledig bezet en het was geenszins te verwonderen, dat het overgrote deel der gasten uit Amerikanen bestond. Millionnaires, beroemde filmsterren, verafgode schrijvers, van vakantie genietende zakenlieden, kortom, het was een bonte mengeling van de meest uiteenlopende beroepen en hoedanigheden, die zich binnen de statige muren van dit hotel aan de Avenue George V ophielden.

John Templar wierp een blik op zijn linker buurman, die tezamen met André, de barman, een spelletje „421" speelde en juist bezig was de negende ronde te verliezen.

Hoewel er maar weinig „bar-spelletjes" waren, die hij niet kende, zou John Templar zich toch nimmer aan deze sport bezondigen, of het moest dan uit zuiver „zakelijke" overwegingen zijn. Poker en dergelijke spelen leverden, tenminste wanneer zij in bars gespeeld werden, meestal verliesposten op voor de klanten, terwijl de altijd glimlachende barman meestentijds

won. Zelfs al zou hij een keer verliezen, dan nog betekende dit indirect een winst voor hem. Want de klant, aangemoedigd door zijn schamele winst en in de hoop dat zijn kansen zich eindelijk hadden gekeerd, gaf zich met nieuw élan over aan dit zenuwslopende spel, waaraan men evenzeer verslaafd kon raken als aan sterke drank en verdovende middelen.

Juist toen Templar nog een whisky wilde bestellen kwam een kleine, geuniformeerde en eveneens wit-gehandschoende chasseur door de bar en liep regelrecht op Templar's buurman toe, aan wie hij een langwerpige enveloppe overhandigde.

De man stopte de jongen een vijftig-franc biljet in de handschoen, waarop deze met een enorme buiging verdween, terwijl de man de enveloppe openscheurde.

Teneinde zich een houding te geven en niet de indruk te wekken, dat hij pogingen in het werk stelde om de inhoud van het briefje te lezen, stak Templar een nieuwe cigaret op en gluurde met half gesloten oogleden naar links.

De man had zich evenwel niet afgewend en zijn elleboog ter beveiliging tegen indiscrete blikken iets opgeheven, doch Templar kon met enige moeite onder 's mans elleboog doorkijken en terwijl hij zijn zakdoek te voorschijn haalde en een paar maal geforceerd hoestte, waardoor hij zijn hoofd zonder achterdocht te wekken wat dieper kon buigen, las hij:

„Het verdient aanbeveling dat we voortaan wat voorzichtiger te werk gaan. Kom derhalve vanavond om elf uur in de „Sphinx“, rue Champollion. Er is een nieuwe zending aangekomen”.

Templar was inmiddels uitgehoest, stopte zijn zakdoek weer weg en nam een slok van zijn whisky, terwijl zijn buurman de brief zorgvuldig opvouwde en in zijn binnenzak liet verdwijnen.

Hij scheen evenwel geen lust meer te hebben om het spelletje „421“, dat nog niet beëindigd was, uit te spelen en besloot het vrijwillig als verloren te beschouwen. Hij betaalde, gaf een vorstelijke fooi, en liep snel door de bar om achter de glazen deuren in de lounge te verdwijnen.

— Zullen wij er eentje uitgooien, André? vroeg Templar.

— Met alle genoegen, Sir Neville, antwoorde de barman met een lichte buiging.

De man in het witte jasje plaatste het

groene bord voor zijn nieuwe slachtoffer, bood deze beleefd de lederen beker met de drie dobbelstenen aan en keek scherp toe hoe Templar met een snelle beweging de beker schudde, deze plotseling stilhield, omkeerde en boven de op het bord gevallen stenen liet staan.

— Pak maar op, André, zei Templar, fijntjes glimlachend.

André griste snel de beker weg, zag onmiddellijk de stand der stenen en keek dan even zijn klant onderzoekend aan.

— Maar dat is keurig, Sir Neville, zei André met een brede glimlach. U scoort in één maal het hoogste aantal punten: 421.

— Ja, ik schijn het wel iets beter te doen dan mijn voorganger, is het niet, André?

— Och, sir, het is toch uitsluitend geluk, antwoordde de barman, die bezig was zijn winnende klant een nieuwe whisky in te schenken.

Templar aanvaardde zijn winst vanzelfsprekend met een gevoel van voldoening, bracht het even aan de lippen en vervolgde dan:

— Ik kan me toch niet goed meer herinneren waar ik die heer, die zoeven naast me zat, meer gezien heb. Hoe is zijn naam, André?

— Oh, dat is Graaf Squinza, Sir Neville. Hij komt hier al jarenlang.

— Ach, ja, natuurlijk, antwoordde Templar, die evenwel nog nooit van Graaf Squinza gehoord had. Nu herinner ik het me weer. Is het niet een bekend... eh... kom, hoe noem je dat ook al weer in het Frans?...

— Een financier, Sir Neville.

— Juist, ja, beaamde Templar. Een bekend financier. Zo, André, wilde je nog een revanche?

Maar André scheen het plotseling heel druk te krijgen. Hij verontschuldigde zich, zeggende, dat het langzamerhand drukker werd in de bar en hij zijn volle aandacht moest besteden aan de bestellingen van zijn klanten. Templar stak nog een nieuwe cigaret op, wierp een paar biljetten van honderd franc op de bar en steeg van zijn kruk.

Op zijn kamer teruggekeerd, was hij geenszins verwonderd zijn vriend Charles nog maar half gekleed voor de spiegel te zien staan, eveneens in strijd gewikkeld met zijn smoking-dasje.

— Ik dacht dat je beneden op ons zou

wachten, merkte Charles op.

— Ik ben van gedachten veranderd, Charles, antwoordde Templar nuchter, terwijl hij zich in een stapel kranten verdiepte, welke in een hoek van het vertrek op de vloer lagen.

— Zoek je iets? vroeg Charles.

— Ja, luidde het korte antwoord.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt. Charles liet onmiddellijk zijn dasje in de steek en rende het gangetje door om open te doen.

Even later klonk Ophelia's vrolijke stem Templar in de oren.

— Ben je nog niet klaar, Charles? vroeg ze berispelend. Je moest je schamen. Je hebt waarachtig nog langer werk dan een vrouw. Hé, John, ik dacht dat jij in de bar zat te wachten.

— Als ik dáár op jullie had moeten blijven wachten, had het me een klein kapitaal gekost, antwoordde Templar, terwijl hij zich in een fauteuil liet vallen met de stapel kranten op zijn schoot. Om je de waarheid te zeggen, Ophelia, ben ik al weer terug.

— Ja, hij is precies tien minuten weg geweest, kwam Charles tussen beiden. Wat zit je toch in die kranten te bladeren. Als je iets zoekt zeg het dan. Misschien kunnen wij je helpen.

— Mensen, die alleen strips of mode- en filmpraatjes lezen kunnen mij niet helpen bij hetgeen ik doe, luidde Templar's antwoord.

— Je schijnt niet in een erge beste bui te zijn, John, vond Ophelia. Hebben jullie soms samen ruzie gehad over het kamermeisje?

John Templar lachte schamper en keek even op naar het meisje, dat in een eenvoudig, doch smaakvol zwart zijden japonnetje voor hem stond.

— Over het kamermeisje? vroeg hij dan verbaasd. Neen, Ophelia. Ik kan gerust zien, dat Charles dat kind een beetje het hof maakt; dat stoort mij geenszins. Ik ben ook jong geweest.

— Zozo, zei Ophelia terwijl ze Charles uitdagend aankeek. Dus jij bent de schuldige?

— Ach, Ophelia, doe toch niet zo dwaas. Een kamermeisje.... pfff.... het mocht wat. John wil je alleen op de kast hebben. Je weet even goed als hij dat ik....

—stapel op je ben, vulde John Templar aan, terwijl hij in een luide scha-

terlach uitbarstte.

Charles werd heel even beurtelings lijkebleek en vuurrood. Doch dan scheen hij zich te realiseren, dat zijn vriend niet zo zeer het meisje als wel hem op de kast wilde hebben. Hij koos daarom maar de wijste partij en zweeg.

Templar had inmiddels een krant opengevouwen en bestudeerde aandachtig een klein artikel, terwijl Charles opnieuw de strijd aanbond met zijn dasje en Ophelia zich met een Frans modeblad in een fauteuil liet vallen.

Toen Charles eindelijk zijn jasje had aangetrokken, had Templar het krantenartikel beëindigd en zat rustig, doch met een paar glinsterende ogen naar zijn beide vrienden te kijken.

— Ik heb er zo'n voorgevoel van, John, begon Charles, dat je met iets bezig bent. Laat eens horen, wat was dat voor een artikel, dat je aandacht zo scheen te trekken.

John Templar gaf niet dadelijk antwoord. Hij keek enkele ogenblikken beurtelings naar Charles en het meisje, terwijl om zijn dunne lippen een flauw glimlachje speelde.

— Ik geloof, zei hij dan, dat ik genoeg begin te krijgen van dat luieren.

Charles en Ophelia keken hun vriend een ogenblik onthutst aan. Zij wisten maar al te goed wat een dergelijke uitlating te betekenen had. Wanneer John Templar genoeg kreeg van het zalig niets doen, dan was zijn brein reeds geruime tijd bezig geweest met één of ander plan, waarvan zijn vrienden nog geen enkele notie hadden.

John Templar, de Grote Onbekende, die onophoudelijk op voet van oorlog leefde met de internationale misdaad, doch maar al te vaak ook met de politie-autoriteiten van alle wereldsteden, was er de man niet naar om een paar weken door te brengen met futilliteiten. Het rondhangen in luxe bars, het flaneren over de Champs-Élysées, het bezoeken van gala-voorstellingen en het souperen in nachtclubs, hingen hem al gauw de keel uit. Hij kon zich niet verenigen met de gedachte, dat er mensen bestonden, die van het moment van hun geboorte tot aan het ogenblik van hun dood nooit één nuttig ding deden, nimmer één cent weggaven aan hen, die behoeftig waren, nooit zelfs maar één ogenblik stil stonden bij het leed van duizenden, ja, honderd duizenden medemensen, die getroffen waren door één dier vele rampspoeden waaraan het leven op het ondermaanse zo rijk is.

Zijn doel was een eerlijke verdeling van het wereldkapitaal tot stand te brengen, niet door confereren, noch door het vormen van commissies, sub-commissies of delegaties, noch door zedepreken van de kansel, maar door het enige middel, dat de enkeling overbleef: te nemen van hen die te veel bezaten en te geven waar een tekort bestond.

Geen wonder dat zijn wegen maar al te dikwijls die van de politie kruisten en begrijpelijk, dat zowel inspecteur Marlowe van Scotland Yard als Hoofdcommissaris Baccart van de Parijse Sûreté Nationale, dagen en nachten in rep en roer waren geweest om John Templar te vangen, zij het dan ook tot dusver nog steeds zonder succes.

John Templar legde het stapeltje kranten op de grond, vouwde het uitgezochte blad heel klein op en las hardop:

„Gisteren arresteerden beambten van de Sûreté, een groot aantal personen in een huis aan het Place des États Unis, waar een uitgelezen gezelschap zich overgaf aan het gebruik van verdovende middelen. Tot de gearresteerden behoorden onder meer de beroemde filmactrice Jeanne Juana en haar partner Serge Pavlov, de vermaarde bankier en financier Guy de Fausta, de groot-industriël Moriot, Baron Fabrice de Dongy en de Markiezin La Châtre, terwijl eveneens een groot aantal kunstenaars, geleerden, politici en zelfs geestelijken in hechtenis genomen werd. Bij het ter perse gaan van dit blad waren nog geen verdere bijzonderheden aanwezig. De politie zet het onderzoek voort.”

John Templar keek nieuwsgierig naar zijn beide vrienden, terwijl hij de krant op het stapeltje op de grond liet vallen.

— Nu, en? vroeg Charles onschuldig, alsof hij niet reeds lang had begrepen, dat zijn vriend het krankzinnig plan had opgevat persoonlijk een onderzoek in te stellen en de organisatie van handelaren in verdovende middelen uit te roeien.

— Wat jij vreest is waar, mijn beste Charles, antwoordde John Templar als had hij de gedachten van zijn jongere vriend geraden.

— Dus je bent van plan onze vakantie te gebruiken voor een avontuurtje?

— Niet onze vakantie, Charles, verbeterde Templar hem. Mijn vakantie. Want ik

herinner me niet dat ik je gevraagd heb mij behulpzaam te zijn.

— Oh, dat is prachtig, stoof Charles op, terwijl zijn gelaatskleur donkerrood werd. Dus je bent vergeten, dat wij gewend zijn alle avonturen gezamenlijk op te knappen. Mooi is dat, hoor. En nu wil je plotseling in je eentje er op uit.

— Maar, Charles, kalmeerde Ophelia haar oogappel, jij hebt zelf de veronderstelling geopperd, dat je het niet prettig zoudt vinden om je vakantie voor een avontuur te gebruiken. Wel, als jij liever doorgaat met theaterbezoek en dergelijke, ga dan gerust je gang, maar John en ik hebben daar genoeg van. Wij gaan eens een kijkje nemen bij die gebruikers van verdovende middelen, niet waar, John?

Templar had moeite om zich goed te houden. De aanblik van Charles was dan ook werkelijk vermakelijk. Alsof hij het in Keulen hoorde donderen, staarde hij beurtelings van zijn vriend naar zijn vriendin, en zijn gewoonte getrouw koos hij maar weer de wijste partij en zweeg.

— Dus je doet wel mee, maakte Templar hier uit op, terwijl hij Ophelia een knip-oogje gaf. Goed, luister dan. Toen ik zo even in de bar een glas whisky zat te drinken bracht een chasseur mijn buurman een brief, waarvan ik de inhoud bij toeval heb kunnen lezen. Er stond zoiets in van: . . het verdient aanbeveling voortaan voorzichtiger te werk te gaan, dat er een nieuwe zending aangekomen was, en dat de geadresseerde vanavond om elf uur in de „Sphinx” in de rue Champollion moest zijn.

— En geloof jij nu, dat die zending bestaat uit een partij verdovende middelen? vroeg Charles, die merkbaar steeds nieuwsgieriger werd.

— Ja, luidde Templar's antwoord. Ik meen met vrij grote zekerheid aan te mogen nemen, dat Graaf Squinza, zo heette mijn buurman tussen twee haakjes, . . .

— Graaf Squinza?? riep Ophelia verwonderd uit.

— Ja, antwoordde Templar, ken je hem soms?

— Nou, kennen is het woord niet, antwoordde ze, maar ik heb zijn naam wel meerdere malen door vader horen noemen. Vader scheen hem niet bijster te mogen. Ik geloof dat hij zich wel eens ophield met oneerlijke speculaties en zo.

— Zo, antwoordde John pijnlijk. Ja, dan is het wel dezelfde Squinza denk ik.

Enfin, in ieder geval gaat Graaf Squinza vanavond naar de „Sphinx” in de rue Chempollion en het lijkt me niet gek, als wij daar ook eens heengingen.

— Weet je waar die straat is? vroeg Charles.

— Ja, hij ligt in het Quartier Latin (de Parijse studentenwijk). Toen ik nog aan de Sorbonne studeerde, ben ik er wel eens geweest geloof ik.

— De „Sphinx” is natuurlijk de een of andere bar, denk je ook niet?

— Ja, dat lijkt me tenminste het meeste voor de hand liggend, antwoordde Templar, en het lijkt me nog niet eens zo gek, dat we in het Quartier Latin een gelegenheid aantreffen waar men verdovende middelen verstrekt. Er zijn ontzettend veel studenten verslaafd aan verdovende middelen en ik ben er zeker van, dat de heren handelaars in deze buurt een uiterst vruchtbaar afzetgebied hebben gevonden. In de tijd dat ik studeerde, dat is nu toch al een jaar of vijf en twintig geleden, had je al van die knapen, die zich alleen op hun studie konden concentreren met een stevige dosis morphine, cocaine of iets dergelijks in hun lichaam. Ogenschijnlijk gaf het hun nieuwe energie, maar zodra het middel uitgewerkt was, moest men opnieuw een dosis innemen. In de eerste plaats natuurlijk slopend en totaal funest voor het menselijk organisme en in de tweede plaats ontzettend duur. Ja, Charles, hoe meer ik er over denk, des te meer word ik doordrongen van het belang om hier eens iets aan te doen. Ik vind dit een uiterst nuttig terrein voor onze werkzaamheden.

— We gaan dus vanavond naar de „Sphinx”? wilde Ophelia weten.

— Ja, maar het lijkt me beter, dat we onze avondkleding afleggen en ons een beetje eenvoudiger kleden. Meer op de wijze zoals de Parijse studenten dit gewend zijn te doen. Daarom stel ik voor, dat we ons onmiddellijk omkleden en er op uitgaan om wat andere kleding te kopen: lange sportjassen met slippers, broek met korte, smalle pijpen, witte wollen sokken, peau-de-suède schoenen met spezkolen, terwijl we ook ons haar een beetje anders moeten kammen.

— En wat is precies je plan, John? vroeg Charles.

— Wel, antwoordde de Grote Onbekende, dat kan ik nog niet precies omschrijven. In de eerste plaats wil ik eens een

kijkje nemen in de „Sphinx”, teneinde mij te overtuigen of het daar komend publiek inderdaad die allures heeft van personen, die verslaafd zijn aan het gebruik van verdovende middelen. Vervolgens zou ik wel willen weten wat Graaf Squinza in de „Sphinx” komt zoeken.

— Hij heeft daar natuurlijk een afspraak met de man, die hem dat briefje zond, veronderstelde Charles. Tussen twee haakjes, was dat briefje niet ondertekend?

— Neen, Charles. Wanneer ik de naam van de afzender van dat briefje wist, dan behoefde ik waarschijnlijk niet naar de „Sphinx” te gaan.

— Denk je dat Graaf Squinza de leider van die organisatie is? wilde Ophelia weten.

— Neen, dat denk ik niet, Ophelia, antwoordde Templar. Eerder ben ik van mening, dat Graaf Squinza alle transacties, die natuurlijk in de millioenen francs lopen, financiert. Laten we eens veronderstellen, dat er een partij opium gekocht moet worden, welke een handelswaarde vertegenwoordigt van tien millioen francs. Ten slotte is dit een bedrag, dat iedereen maar niet zo uit zijn mouw kan schudden. Maar Graaf Squinza kan dit wel. Hij financiert de koop, en krijgt daar natuurlijk een behoorlijke provisie voor, hetzij in geld, hetzij in verdovende middelen.

— Dus je gelooft, dat die Squinza zelf ook verslaafd is aan verdovende middelen?

— Neen, dat geloof ik niet, Charles. Daar heeft hij de gezichtsuitdrukkingen niet naar. Maar hij zal het wellicht doorverkopen aan mensen, die hij een plezier wil doen, of . . . die hij financieel in zijn macht heeft. Ja, ik merk wel, dat we aan het begin staan van een avontuur, dat voorlopig nog niet teneinde is, jongelui. Die organisaties, die zich bezighouden met de handel in verdovende middelen, zijn meestal financieel erg sterk en over de gehele wereld vertakt, omdat het afzetgebied in bijna ieder land te vinden is. Vergeet niet, dat het bijna uitsluitend intellectuelen zijn, die verdovende middelen gebruiken. Een eenvoudige ambachtsman komt er niet aan toe. In de eerste plaats zou hij nimmer in die kringen door kunnen dringen, terwijl bovendien zijn beurs niet toelaat de fantastische prijzen te betalen, die er voor gevraagd worden. Verder zijn het veel artisten, die zich eveneens aan het gebruik van verdovende middelen overgeven. Als ik me

niet vergis, is in Frankrijk de opium wel het populairste verdovingsmiddel. Dit is een extract, dat verkregen wordt uit de gekweekte papaver, die over de gehele wereld aangetroffen wordt, doch in het bijzonder in de Oriënt en Mexico. In Marseille komen grote hoeveelheden opium aan uit Syrië, de Libanon en Indo-China. De kostprijs van het product is daar 12000 francs per Kg., doch de persoon, die de hele partij opkoopt betaalt er maar liefst 25000 francs per kilo voor. Deze grossier — om het zo maar eens te noemen — verkoopt de partij in kleinere gedeelten door aan „detaillisten” tegen de prijs van 50000 francs, die het genotsmiddel dan weer verkopen per pijp, waarbij een kilo ongeveer 150 à 200.000 francs opbrengt. Je ziet dus, dat dit goedje op haar weg van het schip tot in de pijp van de roker nogal in prijs stijgt.

— Wordt opium gerookt? vroeg Ophelia, die op dit terrein een volslagen leek was.

— Ja, men maakt er kleine balletjes van, die op een naald geprikt worden en in een vlammetje verhit. Vervolgens worden ze in een bepaalde daarvoor bestemde houten pijp gedeponereerd en de roker strekt zich uit op een bank waar hij de opiumdampen inhaleert. Na een trek of tien hoogstens is hij bedwelmd en krijgt hij de — naar men zegt — schitterendste visioenen en de heerlijkste dromen. De gemiddelde liefhebber rookt vier tot acht pijpen per dag, maar ik heb eens iemand gezien, die er wel vijf en twintig op een dag rookte. En dan moet je weten, dat een pijp opium in Parijs ongeveer 2000 francs kost.

— Maar hoelang kan een mens dat volhouden? vroeg Ophelia.

— Dat hangt natuurlijk af van de lichamelijke en vooral de geestelijke gesteldheid van die mens, antwoordde Templar. Maar langer dan tien jaar zeker niet. Vergeet vooral niet, dat de opium die men in Parijs rookt veel en veel schadelijker voor de gezondheid is dan die welke men in het Verre Oosten rookt. Hier in Europa rookt men zelden pure opium. Men vermengt de zuivere opium met allerlei andere producten, zoals gedroogde vijgen, klei, leem of het zogenaamde dross — de resten van gerookte pijpen — waardoor de opium in gewicht toeneemt. Van één kilo maakt men er zodanig twee. Ze verkopen de opium in broodvormen, terwijl men het dross en de andere bijvoegsels binnenin stopt. Tevens

zijn die broden ontzettend vochtig en bevatten ongeveer voor één derde water. Want ook water doet de opium in gewicht toenemen.

Enkele ogenblikken bleef het pijnlijk stil in het grote vertrek, dat uitzicht gaf op de weelderige, kleurrijke tuin van het hotel. Toen richtte John Templar zich op uit zijn stoel en trok zijn jas uit.

— Vooruit, jongens, zei hij, het is reeds vijf uur en we hebben nog heel wat te doen voor vanavond. Laten we ons even vlug omkleden en dan gaan we er op uit om wat andere kleren te kopen, die beter bij de omgeving zullen passen waar we ons vanavond hopen te vermaken.

Ophelia keerde terug naar haar kamer en de beide mannen trokken met één handbeweging hun zwarte dasje los, dat ze nog maar kort te voren met zo veel moeite en zorg hadden weten te strikken.

De korte vacantie der drie vrienden was teneinde; een groot avontuur stond voor de deur; de strijd tegen de moordenaars der volksgezondheid kon beginnen.

HOOFDSTUK II

Waarin Ptolemeus in pyama gekleed gaat, terwijl even later gerept wordt over luchtbelletjes in een vijver.

De rue Champollion is een klein, smal straatje, dat parallel loopt met de Boulevard Saint-Michel, in het hartje van het Parijse Quartier Latin. Over een lengte van ongeveer honderd meter — want langer is het straatje zeker niet — treft men er een bonte mengeling van specifieke studentenbars aan, waar een internationaal college van toekomstige intellectuelen toevlucht zoekt bij het genot van geestrijke dranken.

De „Sphinx” was één van die gelegenheden. Het was een kleine, intieme en warm ingerichte bar, met een tiental met leer beklede krukken, een tiental fauteuils en enkele tafeltjes, waaruit men dus zou kunnen afleiden, dat de „Sphinx” in zijn geheel plaats bood aan een twintigtal bezoekers. Niets is echter minder waar, want het aantal bezoekers in de „Sphinx” beliep regelmatig in de veertig, soms vijftig en het kon zelfs wel voorkomen, dat een

oplettend toeschouwer er een zestig personen in zag verdwijnen.

Maar in de bar zelf konden deze mensen zich onmogelijk allen ophouden, en dus moest zich achter de bar een plaats bevinden, waarheen men het overtollige publiek kon loodsen.

Die avond was het in de „Sphinx” bijzonder druk. Achter de bar stonden of zaten een twintigtal jonge mannen en vrouwen, die dermate vrijelijk met elkander omgingen, dat men zich bij de eerste aanblik reeds in een studentenbar wist.

De stoelen en tafeltjes waren eveneens allen bezet en onophoudelijk kwamen er nieuwe bezoekers binnen, terwijl niemand het etablissement verliet.

Toen John Templar en zijn beide vrienden, tamelijk luidruchtig en in kennelijk beschonken toestand door de geopende deur binnen strompelden, schonk niemand ook maar één enkel ogenblik aandacht aan deze onbekenden. Met veel gebral en gelach wist Ophelia zich een plaatsje op een kruk te verzekeren, terwijl Charles en John links en rechts achter haar bleven staan.

Het behoeft uiteraard geen betoog, dat onze vrienden geenszins onder de invloed van sterke drank waren geraakt en dat hun hersens koeler waren dan ooit te voren.

Het was kwart voor elf en Templar had zich inmiddels reeds overtuigd, dat Graaf Squinza zich niet in de bar bevond. Het was natuurlijk mogelijk, dat de financier zich in een achter de bar gelegen vertrek ophield, doch dit scheen hem niet waarschijnlijk.

Het briefje had hem verzocht om elf uur in de „Sphinx” te willen zijn en men diende dus nog een kwartier op hem te wachten.

— Wat denk je er van? vroeg Charles aan zijn vriend, terwijl hij in één teug een glas Cinzano naar binnen wierp.

— Precies wat ik gedacht had, fluisterde Templar tussen zijn tanden terug. Allemaal verlopen sujetten, mannen zowel als vrouwen, en hun verslaafdheid aan verdovende middelen staat met dikke letters op hun gezicht geschreven.

— Dus toch? vroeg Charles.

— Ze schijnen anders niet erg opletten te zijn, merkte Templar op. Iedereen kan maar in- en uitgaan zonder dat hem iets gevraagd wordt. En toch ben ik er van overtuigd, dat op deze plaats verdovende

middelen verstrekt worden.

— Wat maakt je daar zo zeker van, John? vroeg Ophelia nu.

— Wel, als je goed opgelet zou hebben, dan zou je hebben kunnen zien, dat af en toe iemand achter het gordijn in de linker hoek naast de bar verdwijnt en na een minuut of vijf terugkeert, echter volkomen verkwikt alsof hij een koude douche heeft gehad. Ik ben er van overtuigd, dat zich achter dat gordijn een gelegenheid bevindt, waar men tegen betaling een dosis morphine of cocaine kan verkrijgen. Enfin, dat zullen we straks wel eens nader onderzoeken.

Templar luisterde aandachtig naar de gesprekken, die hier en daar in zijn nabijheid werden gevoerd, doch er kwam hem niets verdachts ter ore. Men had het over het algemeen over zeer ingewikkelde, wetenschappelijke onderwerpen en het overmatig gebruik van sterke drank was er veelal schuld aan, dat menig student herhaaldelijk doorsloeg en een theorie verkondigde, die zelfs een jongen van de lagere school zou hebben doen schateren.

Templar lette eveneens nauwkeurig op de barman. Het was een in een keurig wit jasje gestoken Algerijn, die ieder leeg glas zonder vragen steeds weer opnieuw vulde en opletten de deur in de gaten hield.

Op een gegeven moment verstrakte zijn blik, die iets langer dan gewoonlijk in de richting van de deur gericht bleef. Nauwelijks merkbaar maakte hij een lichte beweging met het hoofd naar rechts en duidde op het fluwelen gordijn, dat de bar scheidde van een aangrenzend vertrek.

Templar had dit alles snel opgemerkt en even later zag hij een man achter het gordijn verdwijnen.

Deze man was Graaf Squinza. Templar vertelde zijn vrienden wat hij gezien had en gleeed langzaam tussen de luidruchtige menigte door in de richting van het gordijn.

Zonder dat iemand hem daarin belette, trok hij het iets opzij en stapte door de nauwe doorgang naar binnen.

Voor hem lag een lange gang, waarop een aantal deuren uitkwam. Het was er warm en duister. Twee kleine lampjes verspreidden een vaal licht en wierpen zijn schaduw tegen de kale wanden.

Vanuit de bar klonk het geroezemoes van stemmen tot hem door, doch verder was het stil in de gang en de hier op uitkomende kamers.

Aan het eind van de gang opende hij voorzichtig een deur, waarachter een smalle, stijle trap omhoogvoerde. Zonder zich te bedenken sloot hij de deur achter zich en sloop geruisloos de houten trap op naar boven. Het was hier volkomen rustig. Heel vaag drong nog het stemmengeluid vanuit de bar tot hem door, doch duidelijk hoorde hij ook het gemompel van stemmen, dat vanaf de bovenétage zijn oor bereikte.

Toen hij op de eerste verdieping de gang bereikte, hield hij even stil en wierp een blik op zijn polshorloge. Het was precies elf uur. Graaf Squinza zou dus in gesprek zijn met de schrijver van het bewuste briefje.

Op zijn tenen liep hij in de richting vanwaar het stemmengemompel scheen te komen en bleef enkele seconden later voor een gesloten deur staan, terwijl hij zijn oor tegen het houten paneel drukte.

— ... U ziet dus, Monsieur, dat de zaken er minder gunstig voor staan. Maar, aan de andere kant heb ik een nieuw project onder handen, dat ons nog meer geld zal opleveren dan de hele handel in cocaine. Het is evenwel ook gevaarlijker.

Templar kon de woorden van de spreker duidelijk verstaan en hij stond te popelen van ongeduld om te vernemen, wat het nieuwe project wel kon zijn.

— En wat is dat dan wel, mijn waarde Saligny. Je weet wel, dat ik altijd bereid ben je te helpen, mits het de moeite loont.

— Eh bien, monsieur, antwoordde Saligny, u weet, dat wij de cocaine uit Duitsland krijgen, dat we hiervan een groot gedeelte in Frankrijk afzetten, en dat we de rest exporteren. Doch wij hebben thans een nieuw artikel, eveneens uit Duitsland afkomstig, hetwelk uitsluitend voor export bestemd zal zijn. Een schitterend artikel, Monsieur le Comte, en... winstgevend..

— Wat is dat dan, Saligny, vroeg de Graaf nieuwsgierig.

Templar hoorde duidelijk hoe Saligny zachtjes begon te lachen. Dan vervolgde hij:

— Monsieur le Comte, het nieuwe artikel is... meisjes....

— Meisjes??? herhaalde Graaf Squinza ongelovig. Meisjes??? Bedoel je dat je wilt gaan handelen in blanke... slavinnen...??

— Slavinnen?? Slavinnen?? Ach, dat lijkt me psychologisch gezien niet het juiste woord, Monsieur le Comte. Er is toch feitelijk geen sprake van slavernij. Onze

organisatie in Duitsland ronselt zogenaamd een aantal jonge meisjes, van zeventien tot twintig jaar, knappe meisjes wel te verstaan. Men spiegelt haar allerlei schoons voor, een toekomst in Amerika, veel eten en drinken, cigarettten, geld, mooie kleren, en dan zijn ze reeds gevallen, Monsieur le Comte. Ze komen langs speciale kanalen naar Parijs, of liever gezegd naar Frankrijk, want ik geef er de voorkeur aan ze regelrecht naar de kust te transporteren, gaan aan boord van een schip en in Zuid-Amerika neemt onze organisatie ze over waar ze in speciale door ons op te richten... eh... tehuizen zullen... eh... verblijf houden.

Graaf Squinza gaf niet dadelijk antwoord. Schijnbaar lokte het voorstel hem wel aan.

— Ja, ja, antwoordde de Graaf, maar zou het niet beter zijn wanneer we die... eh... meisjes eenvoudigweg in Zuid-Amerika verkopen?

— Kan natuurlijk, antwoordde Saligny, maar onze winst zal onnoemelijk groter zijn, wanneer wij ze zelf... eh... exploiteren...

— Eh... wat is zo ongeveer de kostprijs... eh... van zo'n meisje, Saligny? vroeg de Graaf.

— Kijkt u eens, Monsieur le Comte, onze organisatie in Duitsland hoeft deze meisjes niet te kopen, zoals wij dit met de cocaine wel moeten doen. Onze mensen gaan een paar maal met ze uit, geven hen wat extra te eten, wat cigarettten en chocolade, een jurkje desnoods, en stellen haar op transport naar Frankrijk. Bij aankomst in Le Havre is er dus geen sprake van een kostprijs, maar van de onkosten per meisje. Nu heb ik gecalculeerd, dat zo'n meisje ons tot Le Havre ongeveer 30.000 francs heeft gekost.

— Dertig duizend francs per stuk?? riep Graaf Squinza verbaasd uit. Maar dat is een kapitaal.

— U vergist zich, monsieur le Comte, antwoordde Saligny minzaam. De cocaine kost ons 200 francs per kilo. Een meisje staat dus in prijs gelijk met 150 kilo cocaine. Op deze 150 kilo cocaine verdienen we 90.000 francs. Maar wat denkt u dat we met één meisje verdienen? Vergeet niet, dat zij jaren lang meegaat. We kunnen gerust aannemen, dat, wanneer we haar met achttien jaar laten beginnen, ze toch wel tot haar dertigste jaar bruikbaar is.

— Ja, ja, antwoordde Graaf Squinza in gedachten. Goed, Saligny, ik voel er iets voor. Hoeveel heb je nodig?

Wel, Monsieur le Comte, ik dacht te beginnen met een stuk of vijf en twintig meisjes, dus laten we zeggen 1 miljoen francs.

— Accoord, Saligny, kom morgenochtend maar bij me, dan zullen we de transactie zwart op wit stellen. En nu de nieuwe partij cocaine.

— Die is vanmorgen aangekomen, Monsieur le Comte. Het is ruim duizend kilo.

— Waar heb je ze?

— U begrijpt, dat ik ze niet op de gebruikelijke plaats heb durven laten afleveren.

— Ja, natuurlijk, de jongste arrestaties hebben je wat ontzag ingeboezemd, hè? lachte de Graaf. Nu, waar staat het.

— U moet begrijpen, Monsieur le Comte, dat ik heel voorzichtig te werk moest gaan en ik heb daarom een plaats uitgekozen waar ze nimmer ontdekt zal kunnen worden.

— Zo, schitterend, en waar is dat?

— Eh... in uw garage...

— Wat??? riep de Graaf ontzet uit. In mijn garage??? Bedoel je in mijn villa in Neuilly??? Maar, kerel, ben je...

— Monsieur le Comte, u maakt zich ongerust over niets...

— Dat kan me niet schelen, riep de Graaf uit. Saligny, luister goed, die cocaine moet voor morgenochtend uit mijn garage verdwenen zijn. Begrepen?? Anders gebeuren er ongelukken. Zulke dingen kan ik niet toestaan. Dus voor zonsopgang is het verdwenen, hè?

— Zoals u wilt meneer de Graaf, antwoordde Saligny minzaam.

Templar vond dat hij meer dan genoeg gehoord had en liep snel de gang uit, de trap af en enkele ogenblikken later wandelde hij rustig langs het fluwelen gordijn de bar in, waar Charles en Ophelia in stijgende ongerustheid op hem zaten te wachten.

Zonder een woord te zeggen haalde Templar een paar bankbiljetten uit zijn zak, wierp deze op de bar en gaf zijn vrienden te kennen hem te volgen.

Eenmaal op straat kon Charles het stilzwijgen niet langer bewaren.

— Waar ben je zo lang geweest, John? vroeg hij nieuwsgierig. We wilden je reeds gaan zoeken.

Templar lachte tevreden en opende de deur van hun wagen, die op het kleine

pleintje geparkeerd stond. Charles en Ophelia stapten eveneens in en niet voordat de auto de Boulevard Saint-Michel opdraaide, begon de Grote Avonturier te spreken.

— Wat ik gehoord heb is uiterst belangrijk, jongens, zei hij. We zullen daarom onmiddellijk onze volgende zet doen. In de eerste plaats moeten we te weten zien te komen waar Graaf Squinza woont. Hij schijnt ergens in Neuilly een landhuis te hebben en uit het telefoonboek kunnen we het juiste adres waarschijnlijk wel te weten komen.

De auto reed in grote snelheid de brug van de Seine over, draaide langs de Notre Dame en verdween in Noord-Westelijke richting de binnenstad in

Het was enkele minuten na middernacht toen een lange, donkergelakte limousine in grote snelheid over de Avenue des Champs-Élysées vloog, zonder vaart te verminderen rond het Place de l'Étoile, met de Arc de Triomphe in haar midden, reed en dan haar weg vervolgde over de Avenue de la Grande Armée.

Bij de kruising van de Porte Maillot minderde de limousine even vaart, reed recht door de Avenue de Neuilly in en stopte na een vijfhonderd meter voor een grote, deftig uitziende villa aan de rechter kant van de weg.

De drie inzittenden richtten hun blikken op het geheel in het duister gehulde huis met de uitgestrekte tuin.

— Hier is het, sprak Templar zachtjes, terwijl hij de koplampen van de wagen doofde.

— Het schijnt dat er niemand thuis is, veronderstelde Ophelia. Of iedereen slaapt al.

— Ik veronderstel, dat er alleen een paar bedienden thuis zullen zijn, en die hebben hun kamers waarschijnlijk aan de achterzijde van het huis.

— Wat wil je nu gaan doen, John? vroeg Charles.

— Ik bel aan, speld de huisknecht of wie er open mag doen iets op de mouw van zijn pyama en jullie rijden de wagen de tuin in en blijven vlak voor de garage staan.

Charles en Ophelia knikten begrijpend en Templar stapte snel uit en liep naar het hoge, bronzen hek.

Toen zijn vinger op de witte knop drukte, hoorde men duidelijk in het huis een

rinkelende schel overgaan, doch alles bleef donker en niemand scheen van plan te zijn het hek te openen.

Nogmaals drukte Templar op het witte knopje en na ongeveer vijf volle minuten gewacht te hebben, ging de voordeur open en kwam een donkere gedaante de tuin door in de richting van het hek.

Het was een huisknecht, die, zoals Templar verwacht had, gekleed was in een gestreepte, flanellen pyama, waarover de man in de haast een kamerjas had geslagen, welke waarschijnlijk eens het eigendom was geweest van Meneer de Graaf.

Achter het hek bleef de man staan en vroeg met een slaperige stem wat de bezoeker wenste.

— Er is vanmorgen iets in de garage afgeleverd, zei Templar. Graaf Squinza heeft mij opdracht gegeven dit weg te halen.

De huisknecht staarde Templar enkele ogenblikken onderzoekend aan; dan antwoordde hij:

— Ik ben er niet van op de hoogte dat dit weer weggehaald zou worden, meneer.

Templar trok een geïrriteerd gezicht en zei:

— Hoor eens, Ptolemeus, tracht nu heer te blijven, hè, ook al loop je 's nachts in je pyama in de tuin van je meester. Wist jij, dat die goederen vanmorgen hier zouden worden afgeleverd?

— Neen, meneer, antwoordde Ptolemeus onverstoord, maar....

— En daarom weet je ook niet, dat wij ze nu weer weg komen halen, begrijp je? Verbeeld jij je, dat Meneer de Graaf jou alles aan je neus moet hangen? Kom nu, jongheer, maak dat hek open. Of ik zal mijn beklag over je moeten indienen bij je patroon.

Dit scheen de doorslag te geven. De huisknecht in pyama haalde een grote sleutel uit de zak van zijn kamerjas te voorschijn, stak deze in het slot en even later draaide het bronzen hek geruisloos open.

Templar liep regelrecht op de garage af, waar hij tot zijn voldoening bemerkte, dat de deur ongesloten was gebleven.

Langzaam reed Charles de limousine over het grintpad de tuin in en hield vlak voor de garage stil.

Templar had inmiddels het licht in de garage ontstoken en stond vlak voor een twaalfstal zware pakken, die netjes tegen één der muren stonden opgestapeld.

Het werk dat nu volgde was lang niet gemakkelijk. Gedurende tien minuten sjouwden Templar en zijn vriend Charles de zware pakken cocaine in de auto, waar Ophelia achter het stuur zat te wachten, terwijl de huisknecht zwijgend toekeek.

Tenslotte tilden Templar en Charles samen het laatste pak van de grond, sleepten het naar de wagen en de huisknecht sloot de garagedeur.

Charles en John stapten in, de Grote Onbekende draaide het portierraampje omhoog en zei tot de huisknecht:

— Doe de groeten aan de Graaf, Ptolemeus.

— Wie kan ik zeggen dat er geweest is, meneer? vroeg de huisknecht.

Templar lachte luidkeels, terwijl Ophelia langzaam achteruit reed.

— Doe maar de groeten van.... JOHN
TEMPLAR....

Op dit ogenblik had de auto de straatweg bereikt; hij draaide scherp achterwaarts naar links en dan schoot hij als een pijl uit een boog naar voren, op het nipper-tje ontsnappend aan een uit tegenovergestelde richting aanvliegende wagen.

Even voor de kruising van de Porte Maillot liet Templar Ophelia halt houden en nam hij, na een cigaret opgestoken te hebben, zelf het stuur over.

— Waar gaan we thans heen, John? vroeg Charles.

— Noem jij nu eens een plaats waar men aan cocaine de beste bestemming geeft, was Templar's antwoord.

— Een ziekenhuis? vroeg Charles verwonderd.

— Goed geraden, Charles. Ik ben van mening, dat menig directeur-geneesheer van een groot ziekenhuis overgelukkig zal zijn met duizend kilo zuivere cocaine.

— En welk ziekenhuis had je gedacht..

Hij hield plotseling op met spreken. Achter hem kwam een grote wagen in duizelingwekkende snelheid aangereden en gedurende enkele ogenblikken keken Charles en Ophelia door het achterraampje naar buiten.

— Zeg John, zei Charles, dat lijkt wel die wagen, die ons zojuist bijna gekraakt had.

Templar draaide zijn hoofd een kwartslag om en zag reeds de spatborden van de snel optrekkende wagen naast zich.

— Ja, luidde zijn antwoord, daar kon je wel eens gelijk aan hebben. Het zou me

niets verwonderen, wanneer we in de val zijn gelopen. Maar...

De rest van zijn woorden ging verloren door de gevolgen van een plotselinge handeling, die alle drie inzittenden door elkaar schudde.

Geheel onverhoeds had Templar de rempedaal ingedrukt, de limousine stond bijna onmiddellijk stil, reed dan in snelle vaart plotseling achteruit, stopte andermaal om vervolgens scherp naar rechts af te slaan de Avenue Malakoff in.

De andere auto was uiteraard in grote snelheid doorgereden totdat de inzittenden bemerkten hadden, dat de limousine gestopt had en een zijweg was ingeslagen. Hierdoor werd de achterstand weer aanzienlijk vergroot en toen de achtervolgers even later eveneens de Avenue Malakoff in stoven, was van de limousine al geen spoor meer te bekennen.

Het vroege ochtenduur kwam de drie vrienden uitstekend van pas. Het verkeer in deze anders zo drukke wijk van de stad was practisch nihil en het kostte John Templar dan ook niet veel moeite, om de wijzer van de kilometerteller constant boven de honderd te houden.

In ijzelingwekkende vaart ging het naar het Zuiden, achter het Palais Chaillot om met de Eifeltoren op de achtergrond, over de Quai de Passy langs de rustig ademende Seine en toen ontdekte Charles plotseling dat zij opnieuw achtervolgd werden.

— Ze hebben ons teruggevonden, John, constateerde hij. Ze komen in grote snelheid naderbij. Kun je het tempo nog wat opvoeren?

— Dat zal wel gaan, antwoordde Templar; maar waar moeten we heen, als we zo doorrijden zitten we over enkele uren in Bordeaux, of we kunnen...

De rest van zijn woorden slikte hij in; de limousine zwenkte plotseling scherp naar rechts de Rue de Ranelagh in en schoot enkele ogenblikken later als een raket door de lanen van het Bois de Boulogne, het geweldige bos, dat zich langs de volle lengte van Parijs in Noord-Zuid richting uitstrekte.

De scherpe koplampen boorden zich door de compacte duisternis der donkere lanen, die zich onmiddellijk achter de wagen weer sloot. Totdat twee andere lichtstralen eveneens de donkerte der nacht terugdrongen.

De achtervolgers schenen niet van zins

te zijn de strijd op te geven en waren de limousine reeds tot op enkele tientallen meters genaderd.

— Er is maar één oplossing, John, merkte Charles emotioneel op. Door het bos naar het Noorden en trachten onze villa in Neuilly te bereiken.

— Precies wat ik van plan was, antwoordde de Grote Onbekende, die onophoudelijk zijn blikken op het pad voor hem gericht hield. Het handhaven der grote snelheid vereiste in dit donkere bos ontzettend veel inspanning en uithoudingsvermogen. Ieder ogenblik kon men een wandelend paartje aanrijden of tegen een vooruitstekende boom vliegen.

Na enkele minuten bereikten ze een brede laan en de limousine volgde nu de brede vijver in Noordelijke richting. Doch de grotere ruimte had ook zijn voordeel voor de achtervolgers, want nauwelijks had Templar de wagen in de brede laan gebracht, of de stralen van de zoeklichten der achtervolgende wagen boorden zich eveneens door de nacht en zetten de donkergelakte limousine in een helder zonnetje.

— Ik zie geen uitweg meer, jongens, zuchtte Templar, die zijn achtervolgers als zijn meerderen moest erkennen, omdat deze waarschijnlijk over een snellere wagen de beschikking hadden.

— We kunnen stoppen en trachten het uit te vechten. Wat denk je daarvan, Charles?

— Dat kunnen we altijd nog doen, John. Rijd jij maar door. Ik zal trachten op hun banden te schieten.

— Dat zou ik je niet aanraden, Charles, hield John zijn vriend tegen. Want ik ben er van overtuigd, dat ze onmiddellijk zullen vuren zodra jij één vinger buiten de wagen durft te steken. Ze zijn ook niet gek en weten dondersgoed wat hen eventueel te wachten staat.

— John, kijk uit, klonk plotseling Ophelia's angstige stem. Ze willen ons van de weg afduwen, de vijver in.

En inderdaad kwam de wagen steeds meer naderbij en alles scheen er op te wijzen, dat deze de donkere limousine de vijver in wilde rijden.

— Dan zullen ze slimmer moeten zijn dan ik, siste John Templar tussen zijn tanden.

Terwijl hij snel de omgeving voor hem in zich op nam en een korte berekening

maakte, drukte hij op de gaspedaal, terwijl hij de wagen zo veel mogelijk naar rechts stuurde om de andere auto de gelegenheid te geven ongehinderd te passeren.

De achtervolgers schoten inderdaad rakelings voorbij en onmiddellijk gaf Templar weer vol gas, voerde de snelheid in een minimum van tijd hoog op reed de andere auto achterop, passeerde deze thans aan de linker kant en duwde hem steeds meer naar rechts, waardoor de achtervolgers thans zelf in de uiterst hachelijke positie verkeerden en ieder ogenblik gevaar liepen in de vijver terecht te komen.

De kans hierop werd nog aanzienlijk vergroot, aangezien de oever van de vijver thans regelmatig scherpe en stompe bochten begon te maken, hetgeen Templar uiteraard beter kon waarnemen dan de boeven.

— Nu of nooit, klonk Templar's stem en terwijl hij zijn hele gewicht over het stuur hing, draaide hij het wiel langzaam maar zeker naar rechts. De limousine naderde de wagen der boeven, drukte hem als het waren met geweld van de weg af, terwijl Templar ononderbroken de snel naderbijkomende scherpe bocht van de oever in het oog hield.

— Los een schot in de lucht, Charles, schreeuwde hij tegen zijn vriend.

— Deze greep onmiddellijk zijn revolver, stak hem door het geopende portierraampje en haalde enkele malen de haan over.

De achtervolgers, die nu als het ware zelf achtervolgd werden, schrokken een kort ogenblik en keken in de richting van waar zij het geluid hadden vernomen.

Dit was juist hetgeen Templar beoogd had. Hij draaide het stuurrad nog iets meer naar rechts, gaf iets meer gas, reed de wagen even voorbij, hield dan weer in, drong nog iets meer naar rechts op, reed weer naar voren en sneed de boeven dan plotseling zowel de pas als het uitzicht af. Want vlak voor de limousine der drie vrienden draaide de oever scherp naar links; Templar had het maar al te goed gezien en in één armbeweging trok hij het rad geheel naar links; de wielen van de limousine maakten als het ware op éénmaal een kwartslag en de wagen vloog langs de ombuigende oever naar links.

Op hetzelfde ogenblik klonk er een geweldig geraas. Templar hield zijn vaart in,

en de drie vrienden keken achterom. Hetgeen de Grote Onbekende beoogd had was geschied.

De boeven hadden, doordat de limousine plotseling vlak voor hen was komen rijden, de gevaarlijke bocht van de weg niet gezien en waren rechtdoor gevlogen, rechtdoor de vijver in, waar thans een grote massa luchtballen de plaats aangaf waar de wagen in de diepte was verdwenen.

— Ze zullen er wel uit weten te komen, veronderstelde Templar, terwijl hij de auto weer op gang bracht. En, mocht hun dit niet gelukken, dan is er nog geen catastrofe gebeurd. Er zijn er beter gestorven.

Of de boeven al dan niet het leven konden redden, interesseerde de drie vrienden op dat ogenblik minder en snel vervolgde John Templar zijn weg door het Bois de Boulogne om het bij de Porte Dauphine voor goed te verlaten en regelrecht naar Neuilly terug te rijden, thans echter naar de plek waar het schitterende landhuis van Sir Neville stond.

Op het moment dat Templar de limousine voor zijn villa deed stilstaan, klommen drie druipende gedaanten uit het water op de oever van de vijver in het Bois de Boulogne.

Een van hen was Saligny, de man, die kort tevoren nog een onderhoud had gehad met Graaf Squinza.

De drie mannen bleven enkele ogenblikken uitgeput op de oever zitten en wisten zich het kroos uit neus en oren.

— De schurken, siste Saligny tussen zijn tanden, terwijl hij, ondanks het jaargetijde, zat te rillen als een juffershondje. Maar, ik zal het ze betaald zetten. Daar kan hij op rekenen, die JOHN TEMPLAR.

— We kunnen hem beter met rust laten, baas, vond één van Saligny's lotgenoten. JOHN TEMPLAR is een autoriteit op het gebied der misdaad. Hoewel hij de politie vaak tegen zich heeft, kan hij zich op de sympathie der bevolking beroepen. Ik wil wedden, dat onze „coca" in een ziekenhuis terechtkomt.

— Ik liet nog liever het hele ziekenhuis in de lucht springen, reken daar maar op. In ieder geval, geen woord tegen de Graaf.

— Die zal het wel van zijn huisknecht vernemen, merkte Saligny's lotgenoot op. Neen, de naam van John Templar kunnen we niet meer geheim houden. Ik vraag me af wat de Graaf zal doen.

— Er blijft maar één ding over, baas, opperde nu de derde drenkeling, we moeten die Templar vermoorden. Eerder zullen wij geen rust hebben

HOOFDSTUK III

Waarin een onbekende bezoeker offerte komt maken en John Templar niet gewend blijkt te zijn een bril te dragen.

Graaf Emanuel Squinza plaatste zijn ellebogen op de rand van het zware, gebeeldhouwde bureau en liet zijn kin in de beide handpalmen rusten.

Tussen zijn donkere, borstelige wenkbrauwen en het grijzende haar vertoonden zich een paar diepe rimpels in het voorhoofd, die tezamen met de donkere wallen onder de ernstig staande ogen een bewijs schenen te zijn van een slapeloze nacht.

Graaf Squinza zat in gedachten, zoals dit zo dikwijls het geval was. Doch thans waren zijn gedachten wel met een zeer speciaal onderwerp bezig. Was hij als bekend en geraffineerd financier uiteraard meer geïnteresseerd in geld dan in personen, ditmaal hielden zijn gedachten zich wel degelijk bezig met een persoon.

De bankier leunde weer achterover in zijn zware armstoel, nam uit zijn vestzak een tandenstoker en begon daarmee zijn gebit te bewerken, regelmatig smakkende en vrij onaesthetische geluiden makend.

JOHN TEMPLAR, hamerde het maar in zijn hoofd. JOHN TEMPLAR... JOHN TEMPLAR... DE GROTE ONBEKENDEN... DE GENTLEMAN-INBREKER...

Hij wierp even een snelle blik op de in de hoek van het vertrek staande brandkast, sprong dan uit zijn stoel overeind, nam een bos sleutels te voorschijn en opende de zware stalen deur van zijn safe.

Met een blik van geruststelling telde hij de stapeltjes bankbiljetten, die netjes naast elkaar op de bovenste plank lagen opgestapeld, bladerde even nonchalant tussen de stapels effecten en schuldbekentenissen en duwde dan de zware kluisdeur weer dicht, waarna hij de sleutel omdraaide en de lettercombinatie verbrak.

Vanuit een kunstzinnig bewerkt kistje uit lapis lazuli vervaardigd nam hij een in cellophaan-papier gewikkelde sigaar, ontdeed deze voorzichtig van bandje en puntje en stak er vervolgens met een zeker gevoel van behagen de brand in.

Door de hoge vensters van zijn kantoor keek hij naar het verkeer op de Boulevard Haussmann, waar Graaf Squinza zijn bankiershuis gevestigd had. Het was op slag van tien en ieder ogenblik zou Saligny kunnen verschijnen.

Onrustig ijsbeerde de financier zijn met dikke tapijten belegde werkkamer op en neer, eerder geprikkeld dan behaagd door de grote weelde waarmee dit vertrek was ingericht.

Vlak voor de drie hoge vensters, die met kostbare, tule gordijnen waren behangen, stond het zware notenhouten bureau, dat een lengte had van bijna twee meter en reeds een kapitaal op zichzelf vertegenwoordigde.

In het midden van de kamer, vlak onder de koninklijke, geelkoperen en fel glimmende kroonluchter, stond een laag ingelegd tafeltje, een meesterstuk van Perzisch handwerk, met vier lederen clubfauteuils er omheen.

De drie wanden werden geheel ingenomen door enorme, eveneens gebeeldhouwde boekenkasten, terwijl slechts één opening was vrijgelaten voor de deur, die toegang gaf tot het secretariaat en één voor de zware safe, die in een hoek van het vertrek stond.

Dit was het heilige der heilige van het bankiershuis Squinza, waar de Graaf de scepter zwaaide en het milliardenvermogen van vele grote en kleine kapitalisten beheerde, doch evenwel zo, dat zijn eigen vermogen er het meest door gespekt werd.

Graaf Squinza was een rijk man, ja, schatrijk zelfs. In dollars uitgedrukt zelfs vertegenwoordigde hij nog vele millioenen. Maar, Graaf Squinza was niet altijd zo'n vermogend man geweest. Er is eens een tijd geweest, dat Graaf Squinza er zelfs geen prijs meer opstelde zijn adellijke titel te voeren.

Dat was in de jaren van 1918 tot 1928. In die tijd veroorloofde Graaf Squinza zich slechts één maaltijd per dag. Hij woonde — of liever gezegd — hij hokte toen nog in de achterbuurten van Napels, omdat het familievermogen, dat grotendeels in Duitsland belegd was, door het einde van de oorlog verloren gegaan was.

Maar Graaf Squinza was er de man niet naar om in grote armoede te blijven leven en zijn dagelijks brood te verdienen met minderwaardige arbeid als ondergeschikte in een muffig kantoor.

Hij begon, natuurlijk met andermans geld, te gokken, te speculeren en hij won, hij won veel, heel veel zelfs, en toen in de crisisjaren de hevige beurskrach de hele wereld op zijn grondvesten deed trillen, was het Graaf Squinza die aan de touwtjes trok, die de koersen deed kelderen als kielsteentjes in een vijver.

Zijn brood betekende een anders dood. Hij kwam er bovenop, hij werd rijk, hij voerde zij titel weer, droeg zelfs weer zijn monocle en zijn witte vest met dito slob-voeten.

En sedert dien was het hem aldoor voor de wind gegaan. Van de bezetting had hij geen schade ondervonden. Integendeel, die Duitsers hadden zich heel galant tegenover hem gedragen, en... vanzelfsprekend was de ene dienst de andere waard geweest.

Maar vandaag scheen Graaf Squinza toch werkelijke moeilijkheden te hebben. De woorden van zijn huisknecht klonken hem nog in de oren: „Doe maar de groeten van John TEMPLAR”, had hij gezegd.

Graaf Squinza rilde even bij die gedachte. Hij kende JOHN TEMPLAR, althans van naam en reputatie. Hij wist, dat de Grote Onbekende het voornamelijk op rijk-aards gemunt had, die op een enigszins twijfelachtige wijze aan hun rijkdommen waren gekomen.

Op dat moment kwam zijn secretaresse hem vertellen, dat er een zekere heer Saligny was om meneer de directeur te spreken.

Saligny trad binnen, zwijgend en met een pessimistische uitdrukking op zijn gezicht.

Hij liet zich zwaar neervallen in één der lederen clubs en stak een sigaar op uit het lazuurstenen kistje, terwijl Graaf Squinza hem hoffelijk vuur aanbood.

— Zo, zo, mijn waarde Saligny, begon Graaf Squinza, die tegenover zijn bezoeker in een andere club plaatsnam. Naar de uitdrukkingen van je gezicht te oordelen loop je met grote moeilijkheden rond en ben je niet meer zo optimistisch als gisteren.

— U zult wel weten waar de schoen wringt, Monsieur le Comte, antwoordde Saligny lusteloos. Dat ontbrak er nog maar aan. JOHN TEMPLAR, de gentleman-inbreker, de afgezant uit de middeleeuwen, de galante ridder, die de armen geeft wat hij de rijken afneemt... pfff... die hadden we nu juist nodig.

— Kom, kom, Saligny, ik wist niet dat je je door dergelijke kleinigheden uit het veld zou laten slaan. Vertel eens precies wat er gebeurd is. Ik heb natuurlijk al het een en ander gehoord van mijn butler, maar ik zou graag van jou willen vernemen, waar je uiteindelijk de cocaine heen hebt gebracht.

— Maar... maar... u weet toch wel, dat Templar die gestolen heeft.

— Ja, dat vertelde mijn huisknecht mij tenminste. Maar hij vertelde mij ook, dat je er met je mensen onmiddellijk achteraan bent gegaan, niet waar?

— Dat zijn we ook, Monsieur le Comte, en het had maar weinig gescheeld of we hadden voor goed met ze afgerekend, maar het eind van het liedje was, dat ze ons de baas bleken te zijn. Wij waren het die in de vijver van het Bois de Boulogne terecht kwamen en zij gingen er vandoor met ruim duizend kilo cocaine.

— Dat is een lelijke verliespost voor je, Saligny.

— Voor mij??? vroeg Saligny verbaasd. Maar u hebt het betaald.

— Pardon, verbeterde de Graaf, ik heb niets betaald, mijn waarde. Ik heb alleen een bepaalde som geld geleend aan een zekere Jérôme Saligny. Wat die Saligny met dat geld doet moet hij weten. Hij kan er natuurlijk cocaine voor kopen, hij kan die desnoods proberen in mijn garage op te slaan en dan zijn mond voorbijpraten, zodat Templar en zijn bende er achter komt, maar daar kan men tenslotte Graaf Squinza niet voor aansprakelijk stellen. En, dat zal JOHN TEMPLAR ook wel degelijk inzien. Saligny's onderkaak was steeds dieper en dieper gezakt. Zijn mond stond wagenwijd open en de ogen dreigden uit hun kassen te puilen.

— Bedoelt u... bedoelt u, dat u zich terugtrekt???

— Ik wil je er alleen attent op maken, mijn waarde Saligny, dat ik je voorlopig geen geld meer kan lenen alvorens jij je oude schulden hebt terugbetaald. Ik moet mij tenslotte ook zekerstellen, niet waar? Vandaag of morgen word jij door één van je stommiten gearresteerd en draai je voor een jaar of tien het gevang in, en dan kan ik naar mijn geld fluiten.

— Maar Monsieur le Comte, riep Saligny verbaasd uit, u praat heel anders dan gisteravond. Herinnert u zich nog het grootse plan, dat ik u voorgelegd heb? De enorme

winsten, die daar mee zijn te maken?

— Natuurlijk, mijn waarde Saligny, maar ik ben bang, dat je John Templar indirect ook van deze plannen op de hoogte hebt gesteld. Je zult je wel weer eens ergens versproken hebben. Hoe wist Templar anders iets af van die cocaine in mijn garage? Weet je daar soms een oplossing voor?

— Maar, ik heb er met geen woord over gesproken, Monsieur le Comte. Dat kan ik u verzekeren. Met niemand, behalve met u.

— Dan schijnt er ergens een lek in je organisatie te zitten, waar Templar zijn inlichtingen uit aftapt. Anders weet ik het ook niet.

— Maar, Monsieur le Comte, vervolgde Saligny nu iets rustiger, laten we nu eens de stand van zaken kalm in ogenschouw nemen. Het enige wat ons op het ogenblik hindert is een man, die John Templar heet. Er is dus maar één oplossing: John Templar uit de weg ruimen.

Graaf Squinza lachte geïrriteerd en zei dan:

— John Templar vermoorden. Ja, ja, die wacht tot jij bij hem komt om zich te laten vermoorden. Pas jij maar op voor je eigen leven, Saligny.

Doch Saligny liet zich niet uit het veld slaan.

— Maar, Monsieur le Comte, als ik u nu bewijzen lever dat John Templar vermoord is, kan ik dan weer op uw steun rekenen?

— Och, ja, dan is er geen bezwaar meer tegen zou ik zeggen, antwoordde de bankier, terwijl hij zijn halve sigaar in het zilveren asbakje op zijn bureau uitdoofde. Maar zover is het nog niet. Met de woorden die prinses Salomé tot haar vader, Koning Herodes, sprak zou ik kunnen zeggen: „Breng mij het hoofd van Johannes Templar op een schaal binnen”; dan pas ben ik weer tot hulp bereid.

Er werd even op de deur geklopt en de secretaresse van Graaf Squinza kwam binnen.

— Meneer de directeur, er is iemand om u te spreken. Zijn naam is... eh... — zij keek even op een stukje papier waarop zij in haast iets gekrabbeld had en vervolgde dan — ... zijn naam is Jerobeam Strumpfenkeiler. Hij zegt, dat hij u over een heel dringende aangelegenheid wenst te spreken. Het staat in verband met uw garage, zegt hij.

Graaf Squinza en Saligny keken elkaar een ogenblik verbaasd aan. De garage van

de Graaf, dat betekende dus eigenlijk de cocaine-kwestie.

— Eh... laat die meneer... eh...

— Jerobeam Strumpfenkeiler, meneer de directeur, vulde de secretaresse aan.

— ...laat hem maar binnen, zei de Graaf.

Het meisje verdween om even later de aangekondigde bezoeker binnen te laten.

Het was een kleine, enigszins gedrongen gestalte, gekleed in een zwart colbert costuum, dat op bepaalde plaatsen gevaarlijk begon te glimmen. Het gezicht was bol en had een hoogrode kleur, terwijl een paar kleine loerende oogjes onrustig achter een paar dikke brilleglazen heen en weer draaiden. Op de grijze krullen, die sedert het begin van de oorlog wellicht niet meer gekamd waren, stond een twee maten te klein garibaldihoedje, waarop duidelijk de resten van broodkruimels en vetvlekken te bespeuren waren.

Onder de arm hield meneer Strumpfenkeiler een lederen actetas, die op meerdere plaatsen met naald en draad bewerkt was en waarvan het slot geheel ontbrak.

Graaf Squinza en meneer Saligny keken de vreemde, excentrieke bezoeker enkele ogenblikken verbaasd aan. Zij hadden minstens de een of andere zware jongen verwacht, die met nauwkeurig uitgewerkte chantageplannen voor de dag zou komen en Graaf Squinza had reeds in gedachten met de man zitten pingelen.

— Uche... uche..., hoeste meneer Strumpfenkeiler, daarbij zijn mond met de mouw van zijn jasje afvegend... mijn naam is Jerobeam Strumpfenkeiler... heb ik het genoeg met Graaf Squinza te spreken?

Graaf Squinza stond op uit zijn fauteuil en wendde zich enigszins geïrriteerd tot de vreemde bezoeker, wellicht de vreemdste, die ooit de kamer van de bankdirecteur had betreden.

— Ja, dat ben ik, zei hij, wat is er van uw dienst, meneer... Str...

— Strumpfenkeiler, hielp het mannetje bereidwillig.

— ...juist, ja, wat kan ik voor u doen, meneer. Ik ben namelijk ontzettend gepresseerd, ziet u.

— Dat zie ik, antwoordde de bezoeker, een blik op Saligny werpend, die met uitgestrekte benen in de fauteuil lag en verwoed aan zijn sigaar zat te trekken, die onverhoeds was uitgegaan.

Meneer Jerobeam Strumpfenkeiler nam moeizaam in een fauteuil plaats, zette even zijn bril recht en vervolgde dan:

— Mijne heren,.... uche.... uche.... Het betreft hier uw garage, meneer de Graaf. En wel de garage van uw villa in Neuilly. Daar heeft gisteravond iets eigenaardigs plaatsgevonden.

— Oh, ja? vroeg de Graaf.

— Ja, heeft Ptolemeus het u niet verteld?

— Pto....???

— Ptolemeus, ja, uw huisknecht. Hij zal u toch wel verteld hebben, dat er een paar heren gekomen zijn om wat oude kranten af te halen.

— Ja, meneer.... eh.. Strumpfseiler..

— Strumpfenkeiler, verbeterde het mannetje.

— ... juist, ja, meneer, zegt u ons alstublieft precies wat u verlangt, want onze tijd is zeer beperkt.

— Oh, ja? Nu, goed, dan, u moet weten, dat ik makelaar ben en dat ik u een zeer bijzonder artikel kan aanbieden.

— Meneer wij kopen niets, stouf Graaf Squinza op. U bent hier in een bank en ik ben daarvan de directeur. Ik koop geen rommel van.... van....

— Meneer, wat ik u aan te bieden heb is geen rommel, maar een pracht artikel. Denkt u nu niet, dat ik u wat cocaine aan wil bieden, want daar handel ik niet in.

— Cocaine??? vroeg Graaf Squinza verbaasd. Hoe komt u daar bij.

— Weet u niet wat dat is, Monsieur le Comte? Dat is van die rommel, die gisteren in uw garage stond. Maar ik lever u slavinnen, meneer, blanke slavinnen, meneer, voor export naar Zuid-Amerika.

Het mannetje draaide jolig met zijn kleine spleetogjes en keek zijn gehoor geamuseerd aan.

Graaf Squinza en Saligny waren tamelijk onrustig geworden en wierpen elkander regelmatig blikken van verstandhouding toe.

— Eh...., begon de Graaf... ik neem aan, dat u zich met chantage....

— Neen, meneer, ik ben geen financier of bankier en houdt mij dus niet met dergelijke dingen op.

— Meneer Strumpr.... eh...., begon Graaf Squinza opnieuw....

— U schijnt nogal met mijn naam over hoop te liggen, meneer de Graaf, zei de bezoeker, als het u hetzelfde blijft kunt u mij ook gerust bij mijn ware naam noemen, hoor.

— En die is??? vroegen de beide Fransen bijna tegelijk.

Het mannetje lachte en zijn oogjes draaiden sneller dan voorheen.

— JOHN TEMPLAR, zei hij dan, terwijl zijn ogen plotseling strak bleven staan; zij draaiden niet langer, de vriendelijke trekken op het bolle gezicht waren verdwenen. Het waren nu twee staalgrijze ogen, die de bankier en zijn collega streng aankeken.

Het eerste moment leek het alsof Graaf Squinza en Jérôme Saligny met stomheid geslagen waren, doch al spoedig had de financier zich van zijn ontsteltenis hersteld en probeerde hij een onverschillige houding aan te nemen.

— John Templar, hè? Wel, Monsieur Templar, ik moet zeggen, dat dit een ware verrassing voor ons is.

— Ik hoop, dat het een verrassing voor u zal mogen blijven, Monsieur le Comte, antwoordde de Grote Avonturier, terwijl een brede grijns over zijn geschminkt en vervormd gelaat trok. Ik geloof echter niet, vervolgde hij, dat u mijn bezoek werkelijk zo op prijs stelt als u voorgeeft. En wanneer ik u de ware reden van mijn bezoek zal hebben meegedeeld, zult u wensen dat dit bezoek nimmer plaatsgevonden zal hebben.

Graaf Squinza schoof even onrustig in zijn fauteuil heen en weer en wierp zijn compagnon een snelle blik toe. Deze zat evenwel nog steeds in een toestand van geestelijke verdoving met een smeulende sigaar tussen de bloedloze lippen geklemd.

Doch Graaf Squinza hield zijn positieven bij elkaar en gaf het gesprek een meer zakelijk karakter. Uit het lazurstenen kistje koos hij met zorg een nieuwe sigaar en nadat hij deze langzaam had aangestoken zei hij:

— Wat hebt u met die pakken gedaan, welke u uit mijn garage gestolen hebt, Monsieur Templar?

— U bedoelt met de cocaine? Wel, Monsieur le Comte, deze krijgt een goede bestemming. Ik ben ervan overtuigd, dat u mijn mening geheel en al zult kunnen delen. De cocaine zal namelijk vanmorgen nog door enkele mijner vrienden aan het Saint-Emilien Hospitaal worden afgeleverd, alwaar het met open armen zal worden ontvangen.

Bij het horen van deze woorden keerde Saligny's spraakvermogen als bij donderslag terug.

— Het Saint-Emilien Hospitaal?? riep hij toornig uit. Zo'n kapitaal maar even gewoon weggeven?? Maar, bent u niet krankzinnig??

— Mijn beste Saligny, antwoordde Templar, wanneer u mijn reputatie kent zult u weten, dat ik er altijd prijs op gesteld heb mijn tijd en capaciteiten aan de philanthropie te wijden.

Saligny's hand was inmiddels langzaam ter hoogte van zijn borst gekomen en iedere seconde kon deze achter de revers van het colbert verdwijnen om met een pistool weer te voorschijn te komen.

Templar had deze manoeuvre evenwel reeds lang doorzien. Juist op tijd sneed zijn stem dan ook als een bliksemstraal door het vertrek.

— Laat dat, Saligny. Vanaf het ogenblik dat ik hier ging zitten is er een revolver op jullie beiden gericht. Haal dus geen domme streken uit, indien je je leven niet nodeloos in gevaar wilt brengen.

Saligny's hand gleed onmiddellijk omhoog om zenuwachtig trommelend op zijn knie te blijven liggen. Het was duidelijk te zien, dat de Graaf druk bezig was met het uitwerken van één of ander listig plannetje, waardoor de rollen omgedraaid zouden moeten worden. Doch aangezien John Templar dit plan niet kon appreciëren, besloot hij onmiddellijk tot handelen over te gaan. Hij was onmiddellijk opgesprongen, misschien wel iets vlugger dan hij zou kunnen verantwoorden met betrekking tot de jaren en de leeftijd, welke zijn vermomming uitbeeldden. Hij leek zelfs iets groter dan voorheen. Hij liep op de Saligny toe, ontrukte hem het pistool uit de binnenzak, om vervolgens de Graaf op wapenen te onderzoeken. Deze bleek echter ongewapend te zijn.

— Monsieur le Comte, zei hij vervolgens, u zult mij moeten excuseren, maar mijn tijd is op het ogenblik uiterst beperkt en zeer kostbaar. Ik zal dan ook — met uw verlof — overgaan tot het voornaamste punt der agenda. Zoudt u zo vriendelijk willen zijn even die brandkast voor mij te openen?

Dit hadden Graaf Squinza en Saligny geenszins verwacht en de uitwerking van Templar's woorden was dan ook verbijsterend. De ogen van de financier kregen plotseling een koortsachtige uitdrukking en keken beurtelings van zijn brandkast naar Templar en dan weer naar zijn com-

pagnon. Het scheen er echter op te lijken, dat hij geen uitweg zag en langzaam kwam hij uit zijn fauteuil overeind.

Templar liep langzaam achteruit in de richting van de safe en bleef ongeveer drie meter er van verwijderd staan.

De Graaf kwam als een gebroken man op de brandkast toe en haalde met onvaste hand het sleutelbos uit zijn broekzak.

Terwijl de Graaf op zijn knieën voor het lijvige stalen product lag en bezig was met het letterslot, hield Templar zowel de bankier als diens campagnon nauwlettend in het oog. Hij mocht onder de gegeven omstandigheden niets riskeren. Eén enkele onachtzaamheid, hoe gering ook, zou hem noodlottig kunnen worden.

Het letterslot was inmiddels in de juiste stand gebracht en de sleutel werd in het slot gestoken, waarna de zware, twaalf centimeter dikke deur langzaam opendraaide.

Een goed waarnemer had kunnen zien hoe een trek van tevredenheid over Templar's gezicht gleed, toen deze een blik in de safe wierp en zijn ogen gestreeld werden door de aanblik van de grote hoeveelheid opgestapeld bankpapier.

— Gooi me die stapeltjes één voor één toe, Graaf Squinza, sprak Templar streng, terwijl hij op zijn hurken ging zitten en zijn lederen actetas opende; zijn revolver bleef echter onophoudelijk een halve cirkel beschrijven, waardoor de beide mannen constant onder schot gehouden werden.

— Maar, Monsieur Templar, begon de Graaf, houdt u er rekening mee, dat al dit geld aan mijn cliënten toebehoort, die het mij ter belegging ter hand hebben gesteld. Er is letterlijk geen centime van mij bij. U kunt dit niet alles meenemen.

Templar lachte, hard en kort.

— Daar heb ik maling aan, Monsieur le Comte. Het geld dat uw cliënten u ter hand hebben gesteld, waren zij bij voorbaat toch reeds kwijt. Of u het dus hebt of ik, maakt voor hen geen enkel verschil uit. Bovendien ben ik zo vrij uw woorden in twijfel te trekken. Ik ben er zelfs van overtuigd, dat het geld en de bezittingen van uw cliënten wel beneden in de kluis zullen liggen. Neen, mijn waarde Squinza, dit geld is tot de laatste franc van u. En nu vlug, gooi me die stapeltjes papier even toe, wilt u?

Graaf Squinza voldeed zeer ongaarne aan dit verzoek, doch er bleef hem niets

anders over dan Templar te gehoorzamen. Zoals de meeste aartsoplichters en zwendelaars was ook deze man laf, vreesachtig zijn leven te verliezen. Templar verafschuwde een dergelijke houding. Liever een man die zijn leven durft te wagen, dan iemand, die onder dwang van een wapen ieder bevel gehoorzaam opvolgt.

Graaf Squinza slingerde het ene pakje na het andere door de lucht naar de gentleman-inbreker, die ze zorgvuldig in zijn tas borg. Deze bleek evenwel al ras te klein te zijn. Templar had niet kunnen weten, dat de bankier zo ontzettend veel liquide middelen onder zijn bereik had. Nadat de tas boordevol gevuld was, wilde Templar de pakjes in zijn zakken stoppen, doch hij scheen zich onmiddellijk te bedenken.

Zonder de beide mannen uit het oog te verliezen, liep hij snel naar het bureau en vond even later wat hij gezocht had. Met een zwarte, lederen actetas keerde hij terug naar zijn plaats bij de safe en vulde het eigendom van de bankier met de resterende pakjes bankbiljetten.

Moeizaam kroop Graaf Squinza over-eind.

— Dat was alles, zei hij. Twintig miljoen francs....

— Twintig millioen francs, herhaalde Templar in zich zelf. Dat is ongeveer vijf en twintig duizend pond. Zoiets had hij niet durven verwachten.

Hij glimlachte tevreden en sloot de beide actetassen.

— En nu mijne heren, ben ik genoodzaakt mij terug te trekken. Ik kan u natuurlijk aan handen en voeten binden, zei hij, doch dat lijkt me minder prettig voor u. Ik mag niet klagen over mijn bezoek aan uw kantoor en daarom wil ik u niet node-loos in ongelegenheid brengen tegenover uw personeel. Loopt u maar voor mij uit naar buiten, heren. Neen, neen, niet door de bank. U hebt wel een uitgang, die regelrecht naar buiten voert.

Graaf Squinza zag zijn laatste hoop vervliegen. Hij opende een nauwelijks zichtbare deur en daalde, door Saligny en Templar op de voet gevolgd de smalle trap af. Even later stonden de drie mannen tegenover elkaar op het trottoir van de Boulevard Haussmann.

Templar had zijn revolver veiligheids-halve in zijn zak kunnen laten verdwijnen, doch hij hield hem stevig in zijn hand geklemd, terwijl hij in zijn andere hand de beide actetassen droeg.

— En nu, mijne heren, is het uur van scheiden gekomen. Scheiden doet lijden, zegt men wel eens, u kunt er van overtuigd zijn, dat ik u gevoelens deel. Loopt u nog even een beetje verder naar de rand van het trottoir, daar staat mijn wagen namelijk. Juist, die grote limousine. De beide Fransen volgden Templar's bevelen gehoorzaam op en bleven rustig op de rand van het trottoir staan, terwijl Templar snel in de wagen stapte, waarvan de motor nog steeds zacht stond te draaien.

Hij draaide het raampje omlaag en wierp de achterblijvers een vriendelijke blik toe door zijn dikke brilleglazen.

— Au revoir, mes amis, zei hij.

Dan schoot de limousine als een raket vooruit over de boulevard en was nog voordat Graaf Squinza en Saligny goed en wel wisten wat er gebeurd was, uit het gezicht verdwenen.

Templar trok de bril van zijn neus en smees het ding op de kussens naast zich. Zijn ogen deden verschrikkelijk pijn van dat smerige ding. Het garibaldihoejde verdween over de leuning achterin de wagen en toen schoot de limousine langs de Opéra over de Boulevard de la Madeleine en verdween in Noord-Westelijke richting naar Neuilly.

Zodra de wagen van de gentleman-inbreker uit het gezicht was verdwenen, werden Graaf Squinza en Saligny één en al actie. Als een paar bezetenen renden ze terug naar de bank, de trap op en het privé-vertrek van de financier in.

— Saint-Emilien Hospitaal, schreeuwde Saligny. We zullen misschien nog een klein kansje hebben.

— Zij hij niet, dat het vanmorgen nog afgeleverd zou worden? vroeg de Graaf.

— Ja, misschien halen we het nog. En als we die vrienden van hem te pakken hebben, krijgen we hem zelf ook wel, en... uw twintig millioen francs, Monsieur le Comte. Ik wist werkelijk niet, dat u zo goed in uw vlottende middelen zat.

— Ik zeg je dat dat geld niet allemaal van mij was, Saligny. En verder gaat het je geen snars aan, begrepen?

— Natuurlijk, Monsieur le Comte.

— Schiet in Gods naam op. Bel je vrienden op. Doe iets. Ik word stapelgek.

Saligny had reeds verbinding gekregen en gaf zijn bendeleden opdracht onmiddellijk bij het Saint-Emilien Hospitaal te gaan posten. Zelf zou hij eveneens binnen een

half uur ter plaatse aanwezig zijn. Indien er een wagen stopte, waaruit een aantal zware pakken geladen werd, dan moesten de inzittenden van die wagen „in beslag genomen worden”.

Nadat Saligny nog enkele bijzonderheden had doorgegeven, hing hij op en nam een sigaar uit het lazurstenen kistje. Hij voelde zich plotseling een geheel ander mens en zelfs de Graaf begon weer een beetje moed te krijgen, alhoewel een verlies van twintig millioen francs wel even indruk op iemand maakt.

— Die cocaine kan me gestolen worden, Saligny, zei hij, die strop wil ik nog wel voor mijn rekening nemen. Maar bezorg me in Gods naam die twintig millioen terug, ik zal je er nog voor belonen ook. Je zult er heus geen spijt van hebben. En . . . dat plannetje van jou met die meisjes gaat dan natuurlijk ook door.

Saligny knikte slechts. Zijn ogen hadden plotseling een vreemde uitdrukking gekregen. Het leek wel of hij koorts had, geldkoorts dan wel te verstaan. Hij beloofde de Graaf op de hoogte te houden en verdween snel door de privé-uitgang, alsof de duivel in eigen persoon hem op de hiel zat. Twintig millioen francs, hamerde het in zijn hoofd. Twintig millioen.

HOOFDSTUK IV

Waarin Charles de indruk wekt wasbaas te zijn en John Templar de algehele mobilisatie afkondigt.

Toen Jerobeam Strumpfenkeiler zich bij Graaf Squinza liet aandienen, hield er voor de villa van John Templar in Neuilly een kleine bestelwagen stil. „Blanchisseries Réunies” stond er in sierlijke letters op geschilderd, hetgeen zoveel betekende als „Verenigde Wasserijen”.

Terwijl Charles Houson achter het stuur vandaan kroop, kwam Ophelia het bordes van het landhuis afgedribbeld en liep haar vriend tegemoet.

— Hoe kom je daar aan, Charles? vroeg het meisje verbaasd.

— Ja, dat is een hele geschiedenis, Ophelia, en ik vrees, dat ik geen tijd heb om je daarvan precies tekst en uitleg te geven. Laten we liever onmiddellijk die pakken in de wagen laden opdat we kunnen vertrekken.

De beide jonge mensen verdwenen via het bordes in de hal van de villa en keerden even later terug. Tussen hen in torsten zij een zwaar pak, dat zij met veel moeite achter in de kleine bestelwagen laadden.

Zo ging het een half uur zwijgend voort, totdat alle twaalf pakken met cocaine, die de vorige nacht nog in de garage van Graaf Squinza hadden gestaan, in de wagen waren overgebracht.

Dan keerden Ophelia en Charles naar de villa terug en in de ruime, warm ingerichte bibliotheek belde Charles het Saint-Emilien Hospitaal op.

— Hallo? Spreek ik met de portier? Ja? Goed, luistert u eens. Ik heb een grote zending medicamenten, die ik over een kwartiertje ongeveer bij u zal afleveren. Zorgt u er alstublieft voor, dat er een paar potige mannetjes bij de ingang staan, die het vrachtje kunnen uitladen. Het zijn pakken van ongeveer honderd kilo elk. Wilt u er voor zorgen?

— Komt in orde, meneer, antwoordde de portier. Waar komt het goed vandaan?

— Dat weet ik niet, portier, luidde Charles' antwoord. Het is een gift van de één of andere rijke knaap. Er is een brief bij. Dus, over een kwartiertje, hè?

Charles hing op, knikte tevreden naar Ophelia en beiden verlieten de villa, de deur achter hen afsluitend.

Met een behoorlijk vaartje tufte de kleine bestelwagen van de „Blanchisseries Réunies” door de aristocratische wijk van Parijs in de richting van de in het Noord-Oosten van de stad gelegen volkswijken. Ze reden door Montmartre, La Chapelle, La Villette, Belleville om na ongeveer twintig minuten in een nauwe, donkere straat in Ménilmontant te stoppen voor de ingang van het Saint-Emilien Hospitaal.

Er stonden reeds drie mannen voor de deur te wachten en Charles was tevreden over de gang van zaken. De portier had gelukkig zijn woord gehouden.

— Het staat achterin, riep Charles de mannen toe, laden jullie het maar vlug uit, jongens. Wij hebben haast.

De mannen tikten aan hun pet en liepen naar de achterzijde van de wagen.

Charles en Ophelia hoorden hoe de deur geopend werd en iemand naar binnen kroop. De mannen riepen elkaar iets toe, men voelde de wagen schudden toen zij bezig waren een zwaar pak te vertillen.

— Met een kwartiertje is het afgelopen,

Ophelia, zei Charles terwijl hij een cigaret opstak en er het meisje ook een presenteerde.

— Hoe laat zouden we John in het Hotel ontmoeten? vroeg Ophelia.

— Om één uur, antwoordde hij. We hebben dus nog de tijd om naar Neuilly terug te keren en met de kleine sportwagen naar het hotel te gaan.

Plotseling schoven er twee schaduwen langs de beide portierraampjes en van weerszijden stak een dreigende revolver de cabine in.

Ophelia, die al een vreemd voorgevoel had gehad dat er iets mis zou gaan, wierp haar vriend een snelle blik toe. Deze was totaal overdonderd, temeer daar hij overtuigd was geweest dat alles op wieletjes liep.

— Wees verstandig en doe precies wat wij zeggen, sprak één der mannen, waarschijnlijk de leider van de bende. Jullie stappen uit en gaan achter in de wagen zitten, waar jullie door twee mijner mannen gezelschap zult worden gehouden.

Voordat Charles wist wat er gebeurde, had de man hem van zijn revolver ontdaan en werd het portier geopend. Hij stapte uit en zag hoe Ophelia zijn voorbeeld volgde.

Juist toen ze beiden achter in de bestelwagen wilden stappen, kwam een kleine Citroën om de hoek van de straat gevlogen en hield met knarsende remmen vlak achter de vrachtwagen stil.

Saligny stapte uit en er trok een brede grijns van voldoening over het gezicht van de cocaine-smokkelaar.

— Alles goed gegaan? vroeg hij.

— Dat ziet u, baas, luidde het antwoord van de woordvoerder der drie mannen. Zullen we naar Neuilly rijden?

— Neen, luidde Saligny's antwoord.

— Neen?? En u zei, dat we ze naar het huis van de Graaf moesten brengen?

— Neen, zeg ik, schreeuwde Saligny geërgerd. Ik ben van gedachte veranderd. Moet ik jou soms eerst vragen wat ik doen mag? Vooruit, laat die twee instappen en rijdt naar die lege fabriek in Pantin. Ik volg jullie in de Citroën.

Charles en Ophelia kregen een duw en vlogen de wagen in, waar ze op de pakken cocaine terecht kwamen. Twee der mannen hielden hun gezelschap en toen sloeg de deur dicht en zette de wagen zich in beweging.

Charles gaf Ophelia een teken niets te

zeggen en knipoogde, hetgeen zoveel zeggen wilde als: moed houden, John is er ook nog.

Maar John zou nooit weten waarheen zij gebracht werden. Enfin, het had geen nut zich nu reeds kopzorgen te maken. Ze moesten eerst maar eens afwachten waarheen ze gebracht zouden worden. Een lege fabriek in Pantin; waarschijnlijk dus een bouwvallig bouwwerk, dat niet meer gebruikt werd als fabriek maar nog dienst kon doen voor het opbergen van gevangenen.

John Templar wandelde rustig over het trottoir het Hotel George V binnen en liep regelrecht naar de bar waar hij bij André een dubbele whisky-puur bestelde.

Er waren nog maar weinig gasten in de bar en het was er ongezellig. André droogde wat glazen af, zette een paar flessen recht en bleef dan voor zijn klant staan.

— Een pokertje, Sir Neville? vroeg hij.

— Neen, dank je, André, antwoordde Templar. Doch hij bedacht zich bijna onmiddellijk.

— Ach ja, je hebt nog een revanche van me tegoed, hè. Geef de stenen maar, André.

André bracht de pokerstenen en een verwoed, taai spel brak los. Doch John Templar kon zijn gedachten niet volkomen op het spel concentreren. Zij waren bezig met iets veel belangrijkers. Wat vreemd dat Ophelia en Charles er nog niet waren. Het was reeds half twee en om één uur hadden ze hem zullen ontmoeten in de bar.

Templar speelde door, verloor verscheidene spelletjes en bestelde nog een dubbele whisky, maar zijn vrienden kwamen niet opdagen.

Om twee uur achtte Templar het onverantwoordelijk om langer zijn tijd te verdoen met poker en besloot een onderzoek te gaan instellen.

Hij rekende af en verliet de bar. Even bracht hij een kort bezoek aan hun appartement, doch van zijn vrienden was niets te bespeuren; zelfs geen briefje.

Snel verliet hij het hotel, stapte in de donker gelakte limousine en reed in snelle vaart terug naar Neuilly, waar hij kort te voren een paar tassen met twintig miljoen francs erin had afgeleverd.

Langs de spoordijk, even voorbij het grauwe viaduct, lag de verlaten fabriek waar de bestelwagen van de „Blanchisseries Réunies” stilhield. Charles Houston en Ophelia Morgan stapten uit en werden snel door de bouwvallige poort geleid, terwijl twee der bendeleden onmiddellijk met het uitladen der cocaine begonnen.

Saligny scheen hier goed de weg te kennen. Hij liep regelrecht langs de verwaarloosde fabriekshal en opende aan de achterzijde van het gebouw een klein, ijzeren deurtje.

De bendeleider stapte naar binnen, gevolgd door de beide gevangenen, terwijl één van Saligny's mannen het deurtje achter de stoet sloot. Langs een donkere, stenen trap daalde men af naar de onder de fabriek gelegen kelderruimten.

Het was er kil en vochtig. Er hing een mufte lucht in de gang en het tochtte er verschrikkelijk.

Aan het einde van de trap gelastte Saligny het gezelschap, stil te blijven staan. Hij zelf verwijderde zich en keerde enkele ogenblikken later terug met een walmende petroleumlamp.

De stoet zette zich weer in beweging. Het ging nu door een lange, horizontale gang en volgens Charles' oriëntatievermogen liepen zij naar de voorzijde van de fabriek, in de richting van de spoordijk.

Aan het einde van de gang opende Saligny een ijzeren deur, liet de gevangenen binnengaan, zette de petroleumlamp op een smerige houten tafel en sloot de deur achter hen.

— Berthot, sprak de bendeleider tot zijn handlanger, jij blijft bij de deur staan. Let goed op en houd je revolver in de aanslag. We hebben hier te maken met leden van de bende van John Templar.

Berthot gaf geen antwoord en nam zijn plaats voor de ijzeren deur in, terwijl hij nonchalant met zijn revolver speelde.

— En nu, mijn waarde vrienden, ging Saligny tot zijn beide gevangenen voort, zullen wij eens een kort ogenblikje met elkander babbelen. Ik stel me helemaal niet voor, dat jullie onmiddellijk aan mijn voorstel gehoor zullen geven, maar dat is niet erg. Wij hebben de tijd. Vertel me eens, waar kan ik jullie baas vinden, John Templar?

— In zijn woning, waarschijnlijk, antwoordde Charles.

— En waar is die woning?

— Dat zou je eens in het telefoonboek op kunnen zoeken, gaf Ophelia ten antwoord. Jullie waren zo goed van ons plan op de hoogte, dan moeten jullie de rest ook maar zelf uitzoeken.

Saligny kwam enige passen naderbij en wilde Ophelia's kin in zijn hand nemen, doch het meisje sloeg de hand met een fikse slag terug en keek Saligny brutaal en onbevreesd aan.

— Handen thuis houden, kerel. Je kunt met me praten zoveel je wilt, maar laat het goed tot je doordringen dat ik niet ben wat jij veronderstelt.

Saligny lachte schamper en een smerige trek gleed over zijn gezicht.

— Dat zullen we nog eens zien, dame-tje. Wat er met die vriend van je gebeuren gaat weet ik nog niet, maar voor jou heb ik reeds een bestemming gevonden. Jij gaat binnenkort een aardig reisje maken, en mocht je nu nog niet zijn wat je dacht dat ik veronderstelde,.... het zal niet lang meer duren en dan zul je het wel zijn. Tenzij....

— Tenzij wat? vroeg Charles, die grote moeite had gehad om zich te beheersen toen hij zag dat de man handtastelijk wilde worden.

— Tenzij jullie verstandig zijn. Ik wil weten waar John Templar woont.

— En waarom als ik vragen mag?

— Hij heeft mij twintig miljoen francs afhandig gemaakt.

Charles begon te lachen.

— Heeft hij die aan jou of aan de Graaf afhandig gemaakt?

— Dat blijft hetzelfde, antwoordde Saligny. Wanneer jullie verstandig bent, zullen jullie mij helpen dit bedrag terug te krijgen. Ik wil die twintig miljoen ruilen tegen jullie beiden. Nu, wat denk je van dit voorstel?

— Het is lang niet gek, antwoordde Ophelia, maar wij trappen er niet in.

— Dat zullen we nog wel eens zien, dame-tje, grijnsde Saligny.

Hij gaf Berthot een wenk en beide mannen verlieten het vertrek, de deur stevig achter zich sluitend.

Daar zaten de beide vrienden nu, opgesloten in een ondergronds gewelf van een verlaten, bouwvallige fabriek. Terwijl John Templar ieder ogenblik gevaar kon lopen, tegenover de bende van Saligny geplaatst te worden.

Toen het geluid van de voetstappen der

beide boeven geheel verdwenen was, liepen zowel Ophelia als Charles onmiddellijk naar de deur om echter slechts hun vermoeden bewaarheid te zien: er was geen beweging in te krijgen. Hoe verroest en beschadigd de ijzeren wand ook was, hoe uitgevreten de scharnieren er ook uit mochten zien, de deur zou immer weerstand blijven bieden tegen de lichamelijke kracht der mensen.

Enigszins ontmoedigd, liepen Ophelia en Charles naar de tafel terug. Charles nam de petroleumlamp op en liep er mee het vertrek rond, in het vale licht nauwkeurig de muren onderzoekend.

Plotseling legde Ophelia haar hand op Charles' arm, en beduidde hem te luisteren. Beiden spitsten de oren en hoorden aandachtig toe.

Vaag klonk het geluid van voetstappen tot hen door, voetstappen, die snel naderbij kwamen, door de gang in de richting van hun gevangenis. Charles plaatste snel de lamp op de tafel en ging in een hoek van het vertrek op de grond zitten, terwijl Ophelia zijn voorbeeld volgde. De voetstappen waren nu tot voor de ijzeren deur van hun vertrek genaderd en hielden stil. Een sleutel werd in het slot gestoken, omgedraaid en knarsend draaide de deur in haar hengels open.

Berthot kwam het vertrek binnen, zijn revolver in de hand.

Hij liep op Charles toe en zei:

— Ga mee, jij.

— Waarheen? vroeg Charles.

— Dat zul je wel zien. Je wordt in een andere cel opgesloten. Gevangenen hebben geen recht op minnespel. Vooruit, schiet op.

Hij gaf Charles een schop tegen diens voeten en de jongeman sprong onmiddellijk overeind. Hij wierp Ophelia een beemoedigende blik toe, gaf haar een knip-oogje en volgde Berthot dan naar buiten, waarna de ijzeren deur achter hen werd gesloten.

Ophelia luisterde aandachtig naar de verwijderende voetstappen. Ze hoorde hoe een andere deur werd geopend en even later weer gesloten. Weer klonk het geluid van verwijderende voetstappen en dan was het weer stil in de kelders van de fabriek langs de spoorlijn.

Ze sprong overeind en liep naar de deur. Zou ze Charles roepen? Ach, waarom ook? Het had toch geen zin een gesprek met el-

kaar te voeren, terwijl ze van elkander gescheiden waren door twee ijzeren deuren, die zelfs een volleerd inbreker respect zouden inboezemen.

Ze liep terug naar de tafel en haalde een pakje cigarettens uit de zak van haar jurk. Het glas van de petroleumlamp tilde ze met haar zakdoek op, hield haar cigaret in de blauwe vlam en zoog met welbehagen de rook in.

De smaak van de cigaret en de prikkeling van de rook in haar longen, schenen haar iets te kalmeren. Haar hersens konden weer rustig nadenken. John zou inmiddels wel begrepen hebben, dat er iets gebeurd was. Hij zou misschien naar het Saint-Emilien Hospitaal gaan om uit te visen of zij daar geweest waren. Maar wat kon hij daar vernemen?

Hij kon er natuurlijk geen vermoeden van hebben dat zij ergens in Pantin in een oude, verlaten fabriek gevangen werden gehouden.

Rustig rokend liep ze haar gevangenis in het rond, en nam haar schamele omgeving nauwkeurig in zich op. Gek, dacht ze, dat er hier aarde op de vloer lag. De vloer van de gang bestond uit cement of beton en hier in het vertrek lag aard-zand.

Met de punt van haar schoen woelde ze de aarde wat om, doch bleef er verder niet bij stilstaan wat de reden er wel van zou kunnen zijn. Onophoudelijk ijsbeerde ze verder, af en toe nog eens met haar schoen de aarde omwoelend totdat ze plotseling bleef staan. Ze liep een paar passen terug, ging dan weer voorwaarts, en liep andermaal een paar passen terug, steeds aandachtig luisterend en haar blikken op de aarden grond gericht houdend.

Er was een vaag geluid geweest, dat haar aandacht had getrokken. Het had geleken alsof er onder het zand iets bewogen had.

Op de plaats vanwaar ze enig geluid had menen waar te nemen bleef ze even staan, stampte een paar maal op de grond en ging toen op haar hurken zitten, terwijl ze haar cigaret uitdoofde.

Met haar kleine, welverzorgde handen begon ze het zand weg te graven totdat haar nagels over een stenen vloer schuurden. De vloer van dit vertrek bestond dus eveneens uit cement, alleen was er zand overheen gegooid. Wat zou de reden daarvan kunnen zijn?

Ze stond er niet bij stil, doch verwijderde

het zand, dat ongeveer tien centimeter dik op de vloer lag, over een oppervlak van een vierkante meter.

Haar vermoeden bleek juist te zijn geweest. Ze nam de petroleumlamp van de tafel op en plaatste deze naast haar op de vloer, terwijl ze zorgvuldig het laatste zand van de plek verwijderde.

Duidelijk zag ze de omtrekken van een groot luik en een ring, waarmede men het luik zou kunnen optrekken.

Ze had thans nog maar één hoop: dat haar lichaamskrachten groot genoeg zouden blijken te zijn, om dit luik te verwijderen.

Ophelia kroop overeind en ging wijdbeens boven het luik staan, terwijl ze zich bukte en met twee handen de ijzeren ring van het luik vastgreep.

Ze haalde diep adem en spande dan al haar krachten samen, om het luik op te trekken.

Er was evenwel geen beweging in te krijgen. Het luik bleef gesloten. Moedeloos ging ze op de rand van de tafel zitten en bekeek in het licht van de lamp haar gepijnigde handen. Had ze maar een haak of zo iets om deze in de ring te steken. De ring was veel te klein en bood geen plaats genoeg voor twee handen. Zij hadden er geen houvast aan.

Ze moest een soort hevel, een koevoet hebben, maar hoe kwam ze daar aan? Een dikke stok was ook goed, maar ook die was in de kelder niet te bekennen.

Ze sprong van de tafel af en begon weer haar gevangenis in het rond te lopen, totdat haar blikken gefascineerd op iets bleven rusten.

Zou dat mogelijk zijn?

Zonder deze vraag te beantwoorden liep ze op de tafel toe, wierp deze op zijn kant en ging met haar hele gewicht op één der poten zitten. Het hout kraakte gevaarlijk, de poot veerde onder het gewicht van haar lichaam op en neer.

Vervolgens liet ze haar volle gewicht er op neer komen totdat een veelzeggend gekraak haar leerde, dat haar pogingen niet vergeefs waren geweest.

De houten poot brak los en binnen enkele seconden had zij dit hulpmiddel door de ijzeren ring gestoken en trok nu met inspanning van al haar krachten de poot omhoog.

Langzaam scheurde het cementen luik uit zijn voegen omhoog, doch het gewicht

was te zwaar voor het meisje om het in één keer te verwijderen. Ze liet het weer zakken, rustte even uit, haalde een paar maal diep adem en wierp zich dan opnieuw met frisse moed op haar werk.

Weer kwam de cementen deksel een paar millimeter omhoog; het zand dat tussen het luik en de vloer was gevallen belemmerde het voor een groot gedeelte, doch de ijzersterke wil en het uithoudingsvermogen van het meisje begonnen te zegevieren.

Het luik was reeds een behoorlijk eind geopend en ze kon haar hele voet er onder plaatsen. Met één been trok ze de omgeworpen tafel naar zich toe en schoof één der resterende drie poten onder het luik, waarna ze dit terug liet vallen.

Vermoeid ging ze op de grond zitten en stak een nieuwe cigaret op. Ze draaide de pit van de petroleumlamp wat lager ten einde zoveel mogelijk de olie te sparen. Wie weet hoe zeer ze deze brandbare stof nog nodig zou hebben, want haar ontvluchttingspogingen stuitten op allerlei moeilijkheden en ze wist helemaal niet waartoe het luik in de vloer diende. Na enkele minuten gerust te hebben, toog ze met frisse moed weer aan haar arbeid. Vooreerst verwijderde ze zo veel mogelijk het zand tussen de vloer en het luik en begon dan opnieuw aan de tafelpoot het luik omhoog te trekken.

Het ging nu aanzienlijk lichter en inplaats van het luik nog hoger te tillen, begon ze het naar zich toe te trekken. Het schoof alles behalve gemakkelijk over de richel, waarop het misschien jaren lang ongehinderd had gerust, naar voren en na veel krachtsinspanningen was het Ophelia gelukt, het luik voor drie kwart boven de opening te verwijderen.

De opening in de vloer was groot genoeg om haar slanke lichaam door te laten en gewapend met de petroleumlamp boog ze zich voorover en tuurde in de diepte.

Beneden haar zag ze een lage, ruw uitgehouden gang, die in de richting van de spoordijk voerde en zonder zich ook maar één seconde te bedenken, liet ze zich door de opening zakken en stond even later tot haar borst in het gat. Ze greep de lamp en verdween in de donkere gang, waarvan zij niet wist waar zich het einde bevond.

Op nog geen twintig meter afstand van zijn vriendin vertoefde Charles Houston in een andere cel en deed evenveel, zo niet meer moeite om vrij te komen.

Doch de vier wanden waren geheel massief, evenals de vloer. Er zat niet de minste opening in het cement en een doorbraak zonder hulpwerktuigen, was dan ook onmogelijk.

Toch wilde Charles de moed niet opgeven. De gedachte, dat Ophelia geheel alleen in een cel zat, overgelaten aan de willekeur van een stelletje boeven, maakte hem radeloos.

Hij had weliswaar geen lamp bij zich, doch door een kleine getraliede opening viel een vaal daglicht naar binnen. De hemel kon hij niet zien aangezien de luchtkoker met een bocht liep, doch het licht drong toch in ieder geval zijn kerker in.

Vertwijfeld wierp hij zich met een zakmes gewapend op de verroeste scharnieren, doch al spoedig was het staal van het mes dermate afgebrokkeld, dat hij zijn pogingen om langs deze weg te ontkomen op moest geven. Tien maal per minuut voelde hij aan de deur, doch deze maakte geen aanstalte onder de druk van zijn handen te zwichten.

Er zat dan ook werkelijk niets anders op dan in zijn lot berusten, af te wachten of de voorzienigheid uitkomst zou bieden, en of John er in zou slagen hun gevangenis te ontdekken.

Toen John Templar bij zijn buiten in Neuilly aankwam, vond hij het huis verlaten en gesloten. Nergens, noch in de salon, noch in de bibliotheek was ook maar één enkele aanwijzing te vinden, welke op het spoor der beide vrienden duidde.

Gedurende enkele ogenblikken zat hij roerloos in een diepe fauteuil in gedachten verzonken. Zijn ogen stijf gesloten, de toppen van zijn vingers tegen elkaar, een diepe rimpel in het hoge voorhoofd.

Wat kon er met de beide vrienden gebeurd zijn? De kleine sportwagen stond in de garage. Hieruit vloeiende voort, dat zij dus met een vrachtwagen de cocaine hadden vervoerd, temeer daar de twaalf pakken niet meer in de hal stonden.

Hij moest dus in de omgeving van het Hospitaal zoeken. Maar hoe konden de Graaf en Saligny weten, dat Charles en Ophelia...

Plotseling sprong John Templar overeind en staarde enkele ogenblikken in gedachten door het venster de tuin in.

Natuurlijk, hij was het geweest, die alles verraden had. Had hij niet zelf de Graaf en Saligny enkele uren geleden er van in kennis gesteld, dat enkele zijner vrienden de cocaine bij het Saint-Emilien Hospitaal zouden afleveren? Vanzelfsprekend had Saligny onmiddellijk na het vertrek van Templar zijn bende opgeroepen en post gevat bij het ziekenhuis. In een paar stappen was hij bij het telefoontoestel, bladerde even in het lijvige telefoonboek dat er naast lag en draaide dan het betreffende nummer.

— Hallo? Met wie? vroeg de Grote Onbekende.

— U spreekt met de portier van het Saint-Emilien Hospitaal, meneer.

— Oh, portier, luistert u eens. Is er vanochtend een zending medicamenten bij u afgeleverd?

— Nou, meneer, dat is te zeggen, dat was wel het plan. Ja, u moet weten, dat ik vanochtend door een vrachtrijder werd opgebeld. Hij vertelde me, dat hij een zending medicamenten van een rijke heer kwam brengen en vroeg me een paar potige mannetjes bij de ingang te doen postvatten. En dat heb ik ook gedaan, meneer. Maar nog geen kwartier daarna kwamen er drie mannen bij me binnen en vroegen me of die pakken al waren afgeleverd. Ik zei van neen en toen toonden ze me hun politiepenning. Ze waren van de politie, meneer, tenminste, dat zeiden ze, want ik had zo'n idee, dat ze helemaal niet van de politie waren, tenminste naderhand.

— Ja, goed, vertel verder. Wat is er toen gebeurd, drong Templar aan, die stond te popelen van ongeduld.

— Nou meneer, eerst geloofde ik ze natuurlijk. Op hun bevel liet ik mijn mensen naar binnen gaan en ze gingen zelf voor de deur staan. Ongeveer vijf minuten later kwam er een auto van de „Blanchisserie Réunies" aangereden, die voor de deur stopte. Er zaten een heer en een dame in. De drie mannen van de politie, van de zogenaamde politie tenminste, gingen er op af, lieten de chauffeur en die dame netjes achterin stappen en toen kwam er nog een vierde man in een Citroën aanrijden. Dat leek zo te zien wel een inspecteur. Hij scheen tenminste nogal wat over die mannen te vertellen te hebben. En toen hoorde

ik hem zeggen: „...naar die lege fabriek in Pantin...”. Nou, dat vond ik verdacht, en toen heb ik eens de echte politie opgebeld om te informeren....

— Ja, ja, antwoordde Templar en wilde reeds ophangen. Doch alsof hij een schok had gekregen riep hij uit:

— Wat zeg je?? Heb je de politie opgebeld??

— Ja, meneer, en toen hoorde ik, dat ze daar nergens iets vanaf wisten. En nog geen tien minuten later was Inspecteur Baccart van de Sûreté hier. Hij zei me dat ik er heel goed aan gedaan had, meneer.

— Ja, ja, antwoordde Templar. Je wordt bedankt, portier.

Hij hing op en liep naar het venster waar hij enkele seconden in gedachten bleef staan, onbewogen voor de overweldigende aanblik van het rijke bloemenschoon, dat de goed onderhouden tuin sierde.

Inspecteur Baccart van de Sûreté Nationale, mompelde hij. Die ontbrak er nog maar net aan. Het is altijd hetzelfde liedje. Door de één of andere stommitieit van een portier of zo, komt de politie er bij te pas en dan wordt het meestal donderen.

Een lege fabriek in Pantin... Daar werden Ophelia en Charles dus gevangen gehouden. Daarheen zou dus ook inspecteur Baccart zich hebben begeven.

De strijd zou weldra haar hoogtepunt bereiken en Templar achtte het raadzaam een algehele mobilisatie af te kondigen.

Hij liep andermaal naar het telefoon-toestel en belde het telegraafkantoor op, dat hij een spoed-telegram voor Londen opgaf.

Nog geen kwartier later slingerde de Parijse telegraaf enkele woorden door de aether, die kort daarop in Londen werden opgevangen. De ambtenaar aan het toestel schreef de woorden over op een speciaal daarvoor bestemd telegram-formulier en nog geen half uur later verliet een postbode met zijn motorfiets het telegraafkantoor. Op zijn rug hing een lederen brieven-tas, waarin onder andere het telegram van John Templar zat.

Precies drie uren nadat John Templar het telegram in zijn landhuis te Neuilly had opgegeven, belde de brievenbesteller aan bij het stijlvolle, ruime herenhuis aan het St. James Square en opende James Parker, de getrouwe chauffeur-piloot van John Templar de deur en deed de postman bij de eerste aanblik even schrikken. De gewel-

dige lichaamsvormen van de reus boezemden de man onmiddellijk respect in en hoewel James in werkplunje gekleed was, overhandigde de Londense postman hem met veel eerbied het telegram, boog diep en schreed ijlings naar zijn motorfiets terug.

Toen de deur dicht viel opende James het telegram en hij las: „Kom onmiddellijk met de Hurricane naar Neuilly”.

En nog geen uur na de ontvangst dezer oproep was James al onderweg.

HOOFDSTUK V

Waarin onenigheid uitbreekt in het kamp der bendeleden en John Templar met cognac een mensenleven tracht te rekken.

Ophelia had haar jurk hoog opgetrokken en kroop nu op handen en voeten door de lage gang, die zichtbaar op uiterst primitieve wijze was gegraven en overal door zware balken en stenen werd gestut.

De petroleumlamp schoof ze voorzichtig voor zich uit en tuurde met ingespannen waakzaamheid door de duisternis naar het vermoedelijke einde van de gang.

Er scheen geen einde aan te komen en knietje voor knietje schuifelde ze verder. Haar handen en knieën deden pijn en ze had een geweldige dorst. Maar Ophelia gaf geen kamp. Onvermoeid kroop ze voortwaarts totdat ze eindelijk in een grotere ruimte kwam, waar een aantal vierkante kisten stonden. Doch tevens hield hier de gang op en kon ze niet verder. Wanhopig ging ze naast één der kisten op de grond zitten en veegde met haar hand over haar gezicht. De lamp stond vlak naast haar en wierp een flauw schijnsel op de wand van één der kisten.

Ongeïnteresseerd beroerde haar blik de woorden die er op stonden, zonder evenwel tot haar door te dringen. Doch plotseling zat ze recht overeind en sperde haar ogen wagenwijd open.

Duidelijk las ze op de wand van de kist: EILGUT — NORDHAUSEN. Bovenop de kist zat een plakadres waarop met een schrijfmachine een adres in Nordhausen (Duitsland) getypt stond, terwijl de afzender het Hoofdkwartier der Gestapo te Parijs was.

Ze probeerde de kist op te tillen, doch met de grootste moeite kreeg ze hem hoog-

stens twee centimeter van de grond. Er stonden vijf van dergelijke kisten, maar verder was de ruimte leeg.

Ophelia ging weer zitten en liet haar blikken langs de wand glijden, totdat ze plotseling op het plafond gericht bleven. Duidelijk zag ze de omtrekken van een luik, terwijl bovendien het plafond van cement was in plaats van zand zoals dit in de gang het geval was geweest.

Zonder haar hersens verder te pijnigen over de betekenis van dit alles was ze opgesprongen, hoewel ze genoodzaakt was gebukt te blijven staan als gevolg van de kleine hoogte die de ruimte had. Ze zette haar schouder tegen het luik, dat onmiddellijk, zij het ook met enige krachtsinspanning, meegaf en langzaam omhoog ging.

Een regen van zand kwam op haar hoofd en rug neer; het viel in haar jurk, in haar oren en haar, maar Ophelia drukte verder door, totdat het luik loodrecht op de vloer stond. Met haar hand duwde ze het om en met een doffe dreun sloeg het tegen de grond.

Binnen een seconde had ze de lamp door de opening gebracht en trok ze zich zelf door het gat omhoog.

Ze stond in een kleine kelderruimte, waarvan de vloer eveneens met zand was bedekt. In de hoek van het vertrek voerde een ijzeren laddertje langs de wand omhoog. Ophelia's blikken volgden de ladder en ontdekten in het plafond een luik, ditmaal van hout.

Zonder zich te bedenken plaatste ze de lamp op de vloer in het zand, klauterde langs het ijzeren laddertje omhoog en drukte tegen het luik, dat eveneens onmiddellijk en zonder al te veel moeite omhoogdraaide. Tegelijkertijd stroomde een golf van daglicht naar binnen en Ophelia stond enige ogenblikken met de ogen te knippen, om te wennen aan de plotselinge verandering van lichtsterkte.

Ze hees zich omhoog en ontdekte, dat ze zich in een klein seinwachtershuisje bevond, dat aan de andere zijde van de spoorlijn stond, verlaten en waarschijnlijk niet meer in gebruik. Er lagen wat verroeste kettingen en ijzeren borden op de grond, een stoffige, met spinnewebben bedekte stoel en wat verweerd gereedschap. De glazen deur ging zonder moeite open en even later zoog ze haar longen vol met de frisse buitenlucht, terwijl de warme zonne-

stralen haar lichaam streelden.

Ze lette er niet op, dat haar kleding er nogal verwaarloosd en smerig uitzag, dat haar kousen gescheurd en haar handen geschaafd waren. Zonder zich te bedenken, liep ze langs de spoorbaan in de richting van het viaduct.

Ze dacht er niet aan weg te gaan om hulp te halen, voor ze eerst zelf een onderzoek ingesteld had in de omgeving van de fabriek.

Toen ze aan de andere zijde van de dijk onder het viaduct uitkwam merkte ze, dat er bij de fabriek iets bijzonders aan de hand was. Er stonden enkele auto's voor de poort geparkeerd en een paar agenten van politie zaten op de treeplank.

Ze slenterde nonchalant naderbij en weldra bemerkte ze, dat de politie het gehele fabrieksterrein en het gebouwencomplex aan het doorzoeken was. Was er dan toch hulp komen opdagen? Zou John er misschien in geslaagd zijn hun gevangenis te ontdekken? Maar John zou toch nimmer de politie erin betrekken!

Al deze vragen die als het ware haar hersens als een zondvloed overstroonden, moesten voorlopig nog onbeantwoord blijven. In ieder geval liep Charles geen gevaar meer. De politie kon hem niet arresteren, omdat hij door een stelletje boeven gevangen werd gehouden. Doch Charles zou er wel geen prijs op stellen vragen aan de politie te beantwoorden.

Ze drentelde enige ogenblikken doelloos langs de spoordijk heen en weer, zich afvragend wat ze nu eigenlijk moest doen, toen ze plotseling een donker gelakte limousine onder het viaduct uit zag komen en linksaf zag slaan.

Onmiddellijk herkende ze de wagen van John en terwijl ze midden op de weg ging staan en haar handen omhoogstak, ontwaarde ze achter het glimmende voorruit het plotseling opklarende gezicht van de gentleman-inbreker. De wagen hield met een schok stil en John stak zijn hoofd door het raampje naar buiten.

— Wat is er in vredesnaam met jullie gebeurd? vroeg hij. Waar is Charles?

— Charles zit waarschijnlijk nog gevangen in de fabriek, maar de politie is er al druk bezig. Wat moeten we doen, John?

Templar dacht even snel na. Baccart had het onderzoek in handen en deze zou niet weinig verwonderd zijn hem hier te ontmoeten. Doch hij vertrouwde op het eer-

tijds gesloten „gentleman-agreement” en gelastte Ophelia in te stappen.

De wagen schoot vooruit en hield even later stil voor de poort van de fabriek.

De man en het meisje stapten uit en wilden door de poort het fabrieksterrein betreden, toen ze hierin door de beide postende agenten werden tegenhouden.

— Ik wens onmiddellijk inspecteur Baccart te spreken, sprak Templar.

— De inspecteur is... eh... in de fabriek, antwoordde de agent.

— Dat weet ik, luidde Templar's korte antwoord, anders was ik hier niet gekomen. Ik stel voor dat u met ons meegaat het terrein op, om de inspecteur te zoeken.

Dit scheen de man niet onbillijk te vinden en gedrieën liepen ze door de poort in de richting van de fabriek.

Aan de achterzijde vonden ze de grote geest van de Sûreté Nationale: Inspecteur Baccart, die niet weinig verbaasd was de beide bezoekers te zien opdagen.

Ze stonden voor de twaalf pakken cocaine, waarvan er één geopend was.

— Wel, wel, inspecteur, begroette Templar de Fransman. Het is mij een waar genoegen u hier te ontmoeten.

— U??? riep Baccart verwonderd uit. Wat komt u doen??? Wat heeft u hier mede te maken???

— Een hele boel, inspecteur. Maar ik zou eerst graag willen weten waar onze vriend is. Ik weet niet of het u bekend is, maar mijn vriend Charles Houston wordt in dit gebouw gevangen gehouden. Heeft u nog geen onderzoek ingesteld

— Ja, dat wel, maar heel vluchtig. Wij stootten onmiddellijk op deze cocaine.

— Laten we dan dadelijk naar de kelder gaan.

Ditmaal was het Ophelia die de leiding van de optocht nam. Men daalde snel de trap af, bijgelicht door een aantal zware, krachtige toortsen die de grillige ruimte in een helder zonnetje zetten.

— Charles... Char-les... Char-les, riep Ophelia met haar handen als een scheepsroeper aan de mond.

— Hallo... hallo... klonk het duidelijk vanuit één der vertrekken en weldra stond men voor de ijzeren deur, die hen van de gevangene scheidde.

— We zullen proberen het slot stuk te schieten, zei Baccart. Achteruit allemaal!

Hij trok zijn revolver en vuurde op het slot. Doch niet alvorens zijn wapen op-

nieuw gevuld en ook dit magazijn leeg geschoten te hebben, vloog de deur open en stapte Charles naar buiten.

Het spreekt vanzelf dat het weerzien der vrienden allerhartelijkst was, doch Inspecteur Baccart scheen meer interesse te hebben voor feiten dan voor sentimentaliteiten.

— Ik zou wel graag willen, dat u mij een deugdelijke verklaring gaf, Sir Neville, zei hij, terwijl men het gebouw weer langs de keldertrap verliet.

— Die kunt u krijgen, inspecteur. U begrijpt echter wel, dat wij in deze affaire aan de juiste kant staan, ik bedoel, dat wij niet tot de bende behoren, die deze fabriek zo af toe schijnt te gebruiken.

— Maar die cocaine dan. Die werd door een auto van de „Blanchisseries Réunies” naar het Saint-Emilien hospitaal gebracht. Daar werden de chauffeur en een dame, wellicht deze twee personen, achter in de wagen gestopt terwijl een viertal onbekenden er met de auto en de cocaine vandoor gingen.

— Juist, antwoordde Templar. Wij waren een bende cocaine-smokkelaars op het spoor gekomen. We hebben ze eerst een ton van dat goedje afhandig gemaakt — deze pakken hier — en ik wilde die afstaan aan het Saint-Emilien Hospitaal, doch werd hierin weer verhinderd door de bende, die hiervan de lucht had gekregen. Dit is in grote trekken het verloop van deze zaak. Maar, ik zal u gaarne met mijn vrienden morgenochtend een bezoek brengen, inspecteur. Schikt het u, laten we zeggen, tegen een uur of tien?

— Ja, maar, pruttelde Baccart tegen, ik had liever, dat u meteen met mij naar het bureau ging. U zult wel begrijpen...

— Ja, hoort u eens, inspecteur. U hebt een ton cocaine hier, maar wat interesseert u nu meer: de cocaine of de bende die ze verhandelt?

— De bende natuurlijk.

— Laat u ons dan onmiddellijk met rust, inspecteur Baccart. Er is nog één kans, dat we ze te pakken krijgen.

— Weet u dan waar ze te zoeken?

— Ja, waarschijnlijk wel. U hoort nog van ons. mon chère inspecteur. Tot morgenochtend tien uur.

En zonder zich ook maar één enkel ogenblik te storen aan de niet toegevensgezinde blikken van de Franse politiemans, liepen John Templar en zijn vrienden onder de poort door en stapten in de donker gelakte

limousine. Binnen een minuut waren ze onder het viaduct verdwenen.

— Zeg John, begon Ophelia, ik wilde je nog iets vertellen.

— Ja, antwoordde Charles, zou je ons eerst niet eens vertellen hoe jij hebt weten te ontvluchten.

— Goed, zoals je wilt, maar laat de wagen stoppen, anders moeten we weer terug. In de vloer van mijn kerker zat een luik. Via dit luik kwam ik in een donkere gang, die onder de spoorlijn door leidde en eindelijk kwam ik terecht onder de kelder van een oud seinhuisje of zoiets. Maar in die ruimte onder de kelder vond ik een vijftal kisten. En er was iets dat me interesseerde. Kom maar mee, dan kun je je zelf overtuigen.

Binnen enkele minuten betraden de drie vrienden het kleine huisje en Ophelia nam zekerheidshalve enkele verroeste stukken gereedschappen mee; daarna daalde men langs het ijzeren laddertje omlaag.

De petroleumlamp brandde nog steeds en zodra John Templar de kisten had gezien en de woorden gelezen greep hij een beitel en een hamer uit Ophelia's hand en begon één der kisten open te slaan.

Het duurde geruime tijd, doch na onvermoeid doorwerken gelukte het hem de deksel op te lichten en wat zij toen zagen sloeg hen aanvankelijk met sprakeloosheid. Niets dan gouden sieraden, gouden horloges, diamanten en briljante ringen, oorhangers, armbanden, diademen, tiara's en zo voort.

— Ik heb hiervoor maar één oplossing, zei Templar, terwijl hij op de rand van de kist ging zitten. Dit zijn allemaal door de Duitsers gestolen sieraden, die natuurlijk naar Duitsland overgebracht moesten worden. Het adres staat er trouwens maar al te duidelijk op. Nu neem ik aan, dat de Franse verzetsbeweging, de Maquisards, hiervan de lucht hebben gekregen en de kisten wisten te pakken te krijgen. Zij verborgen ze in deze gang, die waarschijnlijk door hen was gegraven tijdens de oorlog en hen waarschijnlijk als schuilplaats diende. Het komt mij voor, dat de mensen, die iets van deze sieraden af wisten, ik bedoel, de verzetslieden, naderhand door de Duitsers werden gegrepen en gefusilleerd, waar door zij het geheim van deze schat mee in het graf namen. Daardoor bleef ze tot dusver onontdekt.

— Het is natuurlijk allemaal particulier

bezit, denk je niet? vroeg Charles.

— Ja, waarschijnlijk hebben deze sieraden toebehoord aan Joden, die door de Duitsers werden weggevoerd.

— Wat wil je er mee doen, John? Ik heb zo'n idee, dat deze verzameling wel enkele honderd duizenden ponden waard zal zijn. Ben je van plan ze ten eigen bate aan te wenden?

— Neen, Charles, dat ben ik niet van plan. Ik heb hierover reeds zoeven nagedacht, maar ik heb besloten ze ter beschikking te stellen van de autoriteiten, in dit geval aan Baccart, waardoor ik, naar ik hoop, hem enigszins aan mij zal verplichten. Hij kan het mijntewegen voor laten komen alsof hij ze ontdekt heeft en ze aan de regering overhandigen. Ik geloof wel dat dit de Franse schatkist niet onverdienselijk zal steunen, want de rechtmatige eigenaars zullen wel voor het grootste gedeelte niet meer terug zijn te vinden. Kom, laten we maar gauw Baccart er bij gaan halen, Ophelia. Blijf jij even hier wachten, Charles.

De Grote Avonturier en het meisje verlieten het huisje en keerden tien minuten later terug met een nogal zenuwachtige inspecteur Baccart. De goede Fransman was totaal uit het veld geslagen en hij hernieuwde uit eigen beweging het „gentleman-agreement”.

John Templar, Ophelia en Charles waren er getuige van hoe de vijf kisten in de overvalwagen werden geladen en eerst toen stapten de drie vrienden in de limousine en reden in snelle vaart terug naar hun villa in Neuilly, waar ze door niemand anders dan James werden ontvangen.

— Wel, James, begroette John Templar hem, dat heb je vlug gedaan, hoor. Waar staat de „Hurricane”?

— In de loods achter in het bos, mylord, luidde het antwoord van de reus, die glom van genoegen omdat hij weer in gezelschap was van zijn meester, die hij op bijna bovennatuurlijke wijze verafgodee.

— Uitstekend, antwoordde Templar, ik stel voor dat je ons even een cocktail mixt, James, en dan moeten we er weer op uit. Met zijn vieren.

James bracht even later vier glazen binn en Ophelia vertelde haar ervaringen wat uitvoeriger, John Templar gaf een relaas van zijn onderhoud met Graaf Squinza en Saligny en Charles merkt slechts op, dat de vloer in zijn kerker geen luik had

gehad en hij daarom niet had kunnen uitbreken.

— In ieder geval zijn we weer alle vier present en ik stel voor, dat we nu onmiddellijk naar het huis van Graaf Squinza rijden om te zien wat er nog te redden valt. Ik denk niet, dat hij en Saligny reeds op de hoogte zullen zijn van hetgeen er in de fabriek te Pantin heeft plaats gevonden. We kunnen ze dus de stuipen op het lijf jagen.

Vijf minuten later verliet de donker gelakte limousine de tuin van het landgoed en vloog, door de meesterhand van James bestuurd, over de brede straatweg in de richting van de Avenue de Neuilly.

Het was even stil in het grote, stijlvolle vertrek, waar dikke Perzische tapijten de vloer bedekten en een paar waardevolle schilderstukken aan de wand hingen.

Graaf Squinza stond met de handen op de rug voor het hoge venster en staaarde in gedachten naar het verkeer op de Boulevard de Neuilly. Saligny zat lui in een brede fauteuil en rookte een sigaar. Er hing een gespannen atmosfeer in het vertrek; de stilte was bijna tastbaar. Toen draaide de Graaf zich om. Zijn gelaat was verwrongen van haat en woede.

— Je hebt me bedrogen, Saligny. Ik voel het, ik doorzie je hele plan. Jij bent van plan die twintig millioen terug te krijgen maar, om ze zelf te houden. Je wilt me bestelen, mij, die je vanaf het begin heeft geholpen, die je uit de modder heeft opgehaald, die je rijk heeft gemaakt. Je weldoener wil je bestelen, je bent een minderwaardig sujet, Saligny.

— Ik geloof niet, dat ik minderwaardiger ben dan monsieur de Comte, antwoordde Saligny fijntjes. Althans volgens het oordeel van de autoriteiten. Tenslotte bent u de grote man achter de schermen der cocainehandel.

— Houdt op, Saligny, houdt op, zeg ik je. Je bent een doortrapte schurk, een verrader, een dief. . . . Maar, het kan me niets meer schelen, mijn fortuin is gestolen, ik zit volkomen aan de grond, en daarom zal ik jou ook ten gronde richten, Saligny, ik zal je vermorzelen, ondanks de twintig millioen, die je misschien van Templar zult weten terug te krijgen. Ik zal alles vertellen aan de autoriteiten en daarna pleeg ik zelfmoord. Maar eerst ga jij er aan. . . .

Hij hield plotseling op te spreken en staaarde met verwaasde, koortsachtige ogen naar Saligny, die een grote revolver uit zijn binnenzak had gehaald en deze nu dreigend op Graaf Squinza gericht hield.

— We zullen eens zien wie er het eerste aangaat, Monsieur le Comte.

— Neen. . . . niet doen! . . . Saligny. . . . houdt op. . . . stop die revolver weg. . . . ik zal niets zeggen. . . . ik zal mijn mond houden. . . .

Toen onderbrak een scherp schot het gekerm van de bankier. Saligny had de haan van zijn revolver overgehaald en een kogel had de Graaf in de borst getroffen. Een ogenblik bleef hij nog staan, draaide hulpeloos met de ogen en zeeg dan in elkaar om roerloos op de grond te blijven liggen.

— Lafaard, siste Saligny, terwijl hij het wapen wegborg en uit zijn fauteuil opstond. Hij spooog op de grond, draaide zich om en verliet het vertrek.

Snel liep hij door de hal naar de buitendeur. Hij wilde verdwenen zijn voordat de huisknecht van zijn boodschappen doen terugkeerde. Niemand had hem het huis binnen zien gaan en niemand zou het hem zien verlaten. Graaf Squinza was dood en hij, Saligny, was een vrij man.

Hij stapte vlug in de kleine Citroën, die voor de deur geparkeerd stond en gaf onmiddellijk vol gas. In minder dan geen tijd was hij uit het gezicht verdwenen.

De zwart gelakte limousine van John Templar stopte met 'n schok voor het grote herenhuis van Graaf Squinza en drie mannen en één meisje stapten vlug uit en begaven zich door het geopende hek naar de voordeur. Templar drukte op de bel, doch er kwam niemand om hen open te doen.

— Zouden we dan toch te laat zijn gekomen? vroeg hij in zich zelf.

— Het is best mogelijk, dat één der mannetjes van Saligny in de buurt van de fabriek op wacht heeft gestaan en dat deze de politie heeft zien arriveren, merkte Charles op.

— Dat lijkt me onlogisch, antwoordde Templar terwijl hij nogmaals op het witte knopje van de bel drukte.

Hij gaf zijn vrienden een wenk en daalde de treden van de stoep af.

— We zullen van de achterzijde het huis binnen zien te komen, zei hij.

Templar liep snel het houten trapje op, staarde even door de glazen deur de keuken in en stiet dan zijn elleboog door het kleine ruitje, waarna zijn hand aan de binnenkant de sleutel omdraaide.

Voor het hoge venster in de salon vonden zij het lichaam van Graaf Squinza, precies zoals Saligny het achter had gelaten.

Templar trad langzaam naderbij en knielde naast de man neer. Als knap medicus had hij onmiddellijk gezien, dat de levensgeesten nog niet geheel geweken waren en zachtjes riep hij de Graaf bij de naam.

— James, geef me een glas cognac of zoiets, zei hij streng.

De reus overhandigde het gevraagde aan zijn meester en deze bracht het voorzichtig aan de lippen en goot een scheutje in de mond van de stervende.

Graaf Squinza opende de flauw staande ogen en keek Templar wezenloos aan.

— Graaf Squinza, fluisterde Templar, terwijl hij zijn mond bij het oor van het slachtoffer bracht, wie heeft u vermoord? Wie?? Was het....

De lippen van de bankier bewogen en moeizaam kwam het er uit:

—Sa.... Sa....ligny...., prevelde hij. Hij.... schoot.... me.... dood.

— Hij schoot u niet dood, Graaf Squinza, want u leeft nog en er is nog een kans om in leven te blijven.

De Graaf probeerde te lachen en schudde moeilijk het hoofd.

— Waar kunnen we Saligny vinden? vroeg Templar, terwijl hij nog wat cognac tussen de droge lippen goot.

Het geestrijke vocht scheen de zwaar gewonde edelman goed te doen. Hij opende zijn ogen iets wijder en zijn blik werd vaster.

— Templar, zei hij zachtjes, ik heb het spel verloren.... maar.... doe mij een plezier.... het geld kun je behouden.... maar breng Saligny onder de guillotine..

— Maar waar kunnen we hem dan vinden? hield Templar aan, terwijl zijn stem iets harder klonk. Spreek dan, Graaf Squinza.

De Graaf trachtte zich op te richten, doch moest het bij een poging laten, temeer daar Templar hem tegenhield. Iedere beweging kon de laatste ademtocht uit het zwaar gewonde lichaam wringen en hij wilde voorkomen, dat de financier zou ster-

ven voordat deze hem de gewenste inlichtingen had verschaft.

— Toe nu, Graaf Squinza, waar kunnen we Saligny vinden? hield Templar aan.

De lippen van de Graaf begonnen weer te bewegen.

— Saligny heeft een appartement in.. in Le Havre....

— Waar?? Welke straat??

—in Le Havre, herhaalde Graaf Squinza.... in de Rue du Port....

— Welk nummer??

—dat.... weet ik niet.... maar hij heeft het.... onlangs.... gehoord onder de naam.... Bré.... Brévil....

Plotseling kwam een golf dik, donker bloed over de bloedloze lippen van de Fransman; hij raakte verstikt in een verschrikkelijke hoestbui en het scheen er op te lijken, dat het einde was gekomen.

Doch Templar bracht snel het glas weer aan de lippen toen de hoestbui iets kalmeerde en goot nog wat cognac naar binnen.

— Hij.... heeft het gehoord.... voor zijn nieuwe.. plan...., vervolgde Squinza.

— Bedoelt u de handel in blanke slavinnen? vroeg Templar.

— Graaf Squinza keek de Grote Onbekende verwonderd en vragend aan.

— Hoe.... w....

— Ik luisterde uw gesprek af in de „Sphinx”.

Plotseling scheen alles duidelijk tot de stervende door te dringen. Hij glimlachte flauwtjes en zei:

— U bent inderdaad de sterkste.... Monsieur Templar.... maar.... wie bent u eigenlijk.... ik ga sterven.... u kunt het mij nu wel vertellen.

Templar dacht er niet aan de man zijn identiteit als Sir Neville te verraden, zelfs al stond de man reeds met twee benen in het graf. Je kon nooit weten hoe een geest soms zou kunnen doorslaan.

— Het heeft geen nut u dit te zeggen, Graaf Squinza, zei Templar. Uw taak op aarde is weldra afgelopen.

— Ja, fluisterde de Graaf, mijn taak.... is.... af.... ge.... lo.... pen....

Het laatste woord was er uitgekomen met de laatste ademtocht. Graaf Squinza was dood.

Templar stond vlug op en richtte zich tot zijn vrienden:

— Rue du Port, hè? In Le Havre? Prachtig, ik heb zo'n idee, dat je ons zo spoedig

mogelijk naar Le Havre moet brengen met de wagen, James.

De reus glunderde als een schooljongen, die een nieuwe fiets krijgt.

— Uitstekend, mylord, antwoordde James.

— Zou je denken, dat Saligny het land wil trachten te verlaten? vroeg Charles.

— Neen, dat lijkt me onwaarschijnlijk. Hij zal het heus niet kunnen verdragen, dat een zekere John Templar met twintig millioen francs rondloopt, die toebehoort hebben aan de man die hij vermoord heeft. Reken maar, dat Saligny proberen zal dit geld in handen te krijgen en dat hij zich vervolgens aan de lucratieve handel in

blanke slavinnen gaat wijden.

— Ga je morgenochtend werkelijk een bezoek aan Baccart brengen, John? vroeg Ophelia.

— Maar, natuurlijk, kindlief. Heb je wel eens gemerkt dat John Templar zijn woord niet gestand doet? Morgenochtend gaan we met zijn drieën een bezoek brengen aan onze vriend Baccart en ik heb zo'n idee dat hij zit te popelen van ongeduld om ons te ontvangen.

— En wat ben je nu van plan te doen? vroeg Charles.

— We gaan naar het George V-Hotel. Ik heb nog een revanche te goed van André.

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt nr. 24

HET HUIS IN DE MIST

Een spannend, geheimzinnig verhaal, waarin de handel in blanke slavinnen hoogtij viert en John Templar en zijn vrienden in een duizelingwekkend avontuur geraken.

Uitgave van UITGEVERIJ «JEDES» — AMSTERDAM, Rokin 174 — Telefoon 32540. Nadruk verboden. Alle rechten voorbehouden — ledere 14 dagen verschijnt een compleet nieuw verhaal. — Voor regelmatige toezending en abonnementen wende men zich tot bovenstaand adres.

Voor België: UITGEVERIJ «LIBRIS», Lange Beeldekenstraat 26 — Antwerpen.

PEARL S. BUCK

DE EERSTE VROUW

Nog slechts enkele exemplaren van dit op prima papier uitgevoerde boekwerk zijn beschikbaar.

Profiteert van deze laatste kans om Uw boekenkast met dit bijzondere boek te verrijken.

Zendt een postwissel ad f 3.50 (winkelprijs f 4.90) en U
ontvangt dit fraaie boek franco thuis

Alleen verkrijgbaar bij :

UITGEVERIJ

ROKIN 174

BOEK ENGROS

AMSTERDAM